ISSN 1725-5139

Dziennik Urzędowy L 143

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51

3 czerwca 2008

Spis treści

I *Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa*

ROZPORZĄDZENIA

★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 485/2008 z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie kontroli przez państwa członkowskie transakcji stanowiących część systemu finansowania przez Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (Wersja skodyfikowana)** 1

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 486/2008 z dnia 2 czerwca 2008 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 10

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 487/2008 z dnia 2 czerwca 2008 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę (Casatella Trevigiana (ChNP))** 12

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 488/2008 z dnia 2 czerwca 2008 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej** 13

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 489/2008 z dnia 2 czerwca 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 806/2007 otwierające i ustalające zarządzanie kontyngentami taryfowymi w sektorze wieprzowiny** 30

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II *Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa*

DECYZJE

Komisja

2008/406/WE:

★ **Decyzja Komisji z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie pomocy państwa C 51/06 (ex N 748/06) przyznanej przez Polskę na rzecz Arcelor Huta Warszawa** *(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 6077)* [1] 31

2008/407/WE:

★ **Decyzja Komisji z dnia 2 czerwca 2008 r. zmieniająca decyzję 2004/432/WE w sprawie zatwierdzenia planów w zakresie kontroli pozostałości, przedłożonych przez państwa trzecie zgodnie z dyrektywą Rady 96/23/WE** *(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 2297)* [1] 49

PL

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 485/2008

z dnia 26 maja 2008 r.

w sprawie kontroli przez państwa członkowskie transakcji stanowiących część systemu finansowania przez Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji

(Wersja skodyfikowana)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [1],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4045/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli przez państwa członkowskie transakcji stanowiących część systemu finansowania przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej i uchylające dyrektywę 77/435/EWG [2] zostało kilkakrotnie znacząco zmienione [3]. W celu zapewnienia jego jasności i zrozumiałości należy sporządzić jego wersję ujednoliconą.

(2) Na mocy art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej [4] państwa członkowskie mają podejmować niezbędne środki konieczne do zapewnienia skutecznej ochrony interesów finansowych Wspólnoty, w szczególności w celu upewnienia się co do prawdziwości i prawidłowości operacji finansowanych przez Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG) i przez Europejski Fundusz Rolniczy Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), tak aby zapobiegać i ścigać nieprawidłowości oraz odzyskać kwoty utracone w wyniku nieprawidłowości lub zaniedbania.

(3) Bardzo skutecznym środkiem nadzoru transakcji stanowiących część systemu finansowania przez EFRG może być kontrola dokumentów handlowych przedsiębiorstw otrzymujących lub dokonujących płatności. Kontrola taka jest uzupełnieniem innych kontroli już prowadzonych przez państwa członkowskie. Ponadto niniejsze rozporządzenie nie uchybia przepisom prawa krajowego odnoszącym się do kontroli, które mają szerszy zakres niż kontrole w nim przewidziane.

(4) Określenie dokumentów stanowiących podstawę takiej kontroli powinno umożliwiać przeprowadzenie pełnej kontroli.

(5) Wybór przedsiębiorstw poddawanych kontroli powinien być uzależniony od charakteru transakcji przeprowadzanych na ich odpowiedzialność oraz od podziału przedsiębiorstw na otrzymujące lub dokonujące płatności w zależności od ich finansowego znaczenia w systemie finansowania przez EFRG.

(6) Ponadto należy zapewnić minimalną liczbę kontroli dokumentów handlowych. Liczba ta powinna być określona przy użyciu metody, która wykluczy istotne różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi wynikające z różnic struktury ich wydatków w ramach EFRG. Metoda ta może być ustalona poprzez odniesienie się do liczby przedsiębiorstw o określonym znaczeniu finansowym w systemie finansowania przez EFRG.

(7) Należy zdefiniować zakres uprawnień urzędników odpowiedzialnych za kontrolę i obowiązki udostępniania dokumentów handlowych takim urzędnikom na określony okres przez przedsiębiorstwa oraz dostarczania takich informacji, jakich ci urzędnicy mogą zażądać. Należy również przewidzieć, że w określonych przypadkach dokumenty handlowe mogą zostać zatrzymane.

---

[1] Opinia z dnia 19 czerwca 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

[2] Dz.U. L 388 z 30.12.1989, s. 18. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2154/2002 (Dz.U. L 328 z 5.12.2002, s. 4).

[3] Zob. załącznik I.

[4] Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1437/2007 (Dz.U. L 322 z 7.12.2007, s. 1).

(8) Konieczne jest zorganizowanie współpracy między państwami członkowskimi, mając na uwadze międzynarodową strukturę handlu rolnego oraz funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Konieczne jest również utworzenie na poziomie Wspólnoty scentralizowanego systemu dokumentacji dotyczącego przedsiębiorstw otrzymujących lub dokonujących płatności i prowadzących działalność gospodarczą w krajach trzecich.

(9) Podczas gdy, w pierwszym rzędzie, państwa członkowskie zobowiązane są do uchwalenia programów kontroli, konieczne jest przesłanie tych programów Komisji, tak aby mogła ona wykonać swoją rolę nadzorczą i koordynacyjną oraz zapewnić uchwalanie programów na podstawie właściwych kryteriów. W ten sposób kontrole mogą być ukierunkowane na sektory lub przedsiębiorstwa, w których istnieje duże ryzyko nadużyć finansowych.

(10) Zasadniczą sprawą jest, aby każde państwo członkowskie posiadało specjalną służbę odpowiedzialną za monitorowanie stosowania niniejszego rozporządzenia i za koordynowanie kontroli przeprowadzanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Urzędnicy zatrudnieni w tej służbie mogą zgodnie z niniejszym rozporządzeniem dokonywać kontroli przedsiębiorstw.

(11) Służby przeprowadzające kontrole na mocy niniejszego rozporządzenia powinny być organizowane niezależnie od służb odpowiedzialnych za kontrole na etapie poprzedzającym płatność.

(12) Informacje uzyskane podczas kontroli dokumentów handlowych powinny być chronione tajemnicą zawodową.

(13) Należy dokonać ustaleń dotyczących wymiany informacji na poziomie wspólnotowym, umożliwiających lepsze wykorzystanie wyników stosowania niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie odnosi się do kontroli dokumentów handlowych jednostek otrzymujących lub dokonujących płatności, odnoszących się bezpośrednio lub pośrednio do systemu finansowania przez Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG) lub ich przedstawicieli, zwanych dalej „przedsiębiorstwami", w celu ustalenia, czy transakcje stanowiące część systemu finansowania przez EFRG rzeczywiście zostały przeprowadzone i wykonane prawidłowo.

2. Niniejsze rozporządzenie nie dotyczy środków objętych zintegrowanym systemem zarządzania i kontroli ustanowionym na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników [1]. Komisja, zgodnie z procedurą określoną w art. 41 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, ustanawia wykaz innych środków, do których niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie następujące definicje:

a) „dokumenty handlowe" oznaczają wszystkie księgi, rejestry, dowody kasowe i dokumenty uzupełniające, rachunki, zapisy dotyczące produkcji i jakości, a także korespondencję odnoszącą się do działalności gospodarczej przedsiębiorstwa, jak również dane handlowe, w jakiejkolwiek formie one występują, włączając dane archiwizowane elektronicznie, w takim stopniu, w jakim te dokumenty lub dane odnoszą się bezpośrednio lub pośrednio do transakcji określonych w ust. 1;

b) „osoba trzecia" oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną bezpośrednio lub pośrednio związaną z transakcjami przeprowadzanymi w ramach systemu finansowania przez EFRG.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przeprowadzają systematyczne kontrole dokumentów handlowych przedsiębiorstw uwzględniając charakter transakcji podlegających kontroli. Państwa członkowskie zapewniają, aby wybór przedsiębiorstw do przeprowadzenia kontroli dawał możliwie jak największą gwarancję skuteczności środków służących zapobieganiu i wykrywaniu nieprawidłowości w ramach systemu finansowania przez EFRG. Wybór uwzględnia, między innymi, finansowe znaczenie przedsiębiorstw w tym systemie i inne czynniki ryzyka.

2. W każdym okresie prowadzenia kontroli określonym w ust. 7, kontrole określone w ust. 1 dotyczą liczby przedsiębiorstw nie mniejszej niż połowa przedsiębiorstw, których wpływy lub płatności, lub ich suma, w ramach systemu finansowania przez EFRG, wynosiły powyżej 150 000 EUR w roku budżetowym EFRG poprzedzającym początek okresu danej kontroli.

[1] Dz.U. L 270 z 21.10.2003, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 293/2008 (Dz.U. L 90 z 2.4.2008, s. 5).

3. W odniesieniu do każdego bieżącego okresu kontroli państwa członkowskie, bez uszczerbku dla ich zobowiązań szczegółowo określonych w ust. 1, wybierają przedsiębiorstwa, które mają być poddane kontroli, na podstawie analizy ryzyka w sektorze refundacji wywozowych i dla wszystkich innych środków, gdzie jest to wykonalne. Państwa członkowskie przedkładają Komisji propozycje zastosowania analizy ryzyka. Propozycje obejmują wszelkie istotne informacje dotyczące podejścia, które może być zastosowane, technik, kryteriów i metod realizacji. Przedstawiane są one nie później niż dnia 1 grudnia roku poprzedzającego rozpoczęcie okresu kontroli, do którego mają być zastosowane. Państwa członkowskie uwzględniają uwagi Komisji w sprawie propozycji, które przedstawiane są w ciągu ośmiu tygodni od otrzymania propozycji.

4. W przypadku środków, dla których zastosowanie analizy ryzyka nie jest według państwa członkowskiego wykonalne, przedsiębiorstwa, których suma wpływów gotówkowych lub płatności albo suma tych dwóch kwot w ramach systemu finansowania przez EFRG wyniosła więcej niż 350 000 EUR i które nie były poddane kontroli zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w trakcie którejkolwiek z dwóch poprzedzających okresów kontroli, muszą zostać skontrolowane.

5. Przedsiębiorstwa, których suma wpływów lub płatności wyniosła poniżej 40 000 EUR, kontroluje się na mocy niniejszego rozporządzenia jedynie na podstawie szczególnych powodów, wskazanych przez państwa członkowskie w ich rocznym programie określonym w art. 10 lub przez Komisję w proponowanej zmianie tego programu.

6. W stosownych przypadkach kontrole przewidziane w ust. 1 rozszerza się na osoby fizyczne i prawne, z którymi przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 1 są powiązane oraz na takie inne osoby fizyczne i prawne, których kontrola może być istotna dla osiągnięcia celów ustanowionych w art. 3.

7. Okres kontroli biegnie od dnia 1 lipca do dnia 30 czerwca następnego roku.

Kontrola obejmuje okres co najmniej 12 miesięcy, kończący się w trakcie poprzedniego okresu kontroli; może on być przedłużony na okresy, które zostaną ustalone przez państwo członkowskie, poprzedzające okres 12-miesięczny lub następujące po nim.

8. Kontrola przeprowadzana stosownie do niniejszego rozporządzenia nie wpływa na kontrole przeprowadzane na mocy art. 36 i 37 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005.

Artykuł 3

1. Dokładność danych pierwotnych podlegających kontroli weryfikuje się przez szereg kontroli przekrojowych, włączając, w miarę potrzeby, dokumenty handlowe osób trzecich, stosownie do stopnia przedstawionego ryzyka, obejmujących między innymi:

a) porównania z dokumentami handlowymi dostawców, klientów, przewoźników i innych osób trzecich;

b) kontrole bezpośrednie, gdzie jest to właściwe, ilości i charakteru zapasów;

c) porównania z rejestrami przepływów finansowych powiązanych z transakcjami realizowanymi w ramach systemu finansowania przez EFRG, lub będących skutkiem tych transakcji; oraz

d) kontrole w odniesieniu do księgowości lub rejestrów ruchów finansowych wskazujących w czasie kontroli, że dokumenty będące w posiadaniu dokonującej płatności agencji jako uzasadnienie dla wypłaty pomocy beneficjentowi są ścisłe.

2. W szczególności, w przypadku gdy przedsiębiorstwa są zobowiązane do prowadzenia dokładnych rejestrów zapasów, zgodnie z przepisami wspólnotowymi lub krajowymi, kontrola tych rejestrów obejmuje, w stosownych przypadkach, porównanie z dokumentami handlowymi i, jeżeli to stosowne, z faktyczną ilością zapasów w magazynach.

3. W wyborze transakcji, które mają być skontrolowane, w pełni bierze się pod uwagę stopień przedstawianego ryzyka.

Artykuł 4

Przedsiębiorstwa przechowują dokumenty handlowe przez okres co najmniej trzech lat, zaczynający się od końca roku, w którym zostały sporządzone.

Państwa członkowskie mogą ustanowić dłuższy okres przechowywania tych dokumentów.

Artykuł 5

1. Osoby odpowiedzialne za przedsiębiorstwo lub osoba trzecia zapewniają, aby wszystkie dokumenty handlowe i informacje dodatkowe dostarczane były urzędnikom odpowiedzialnym za kontrolę lub osobom do tego celu upoważnionym. Dane archiwizowane elektronicznie dostarczane są na właściwym nośniku danych.

2. Urzędnicy odpowiedzialni za kontrole lub osoby do tego celu upoważnione mogą żądać dostarczenia im wyciągów lub kopii dokumentów określonych w ust. 1.

3. Gdy w trakcie kontroli przeprowadzanej na mocy niniejszego rozporządzenia dokumenty handlowe zachowane przez przedsiębiorstwa uważa się za niewłaściwe do celów kontroli, przedsiębiorstwo zostaje pouczone, aby w przyszłości prowadzić takie zapisy w sposób zgodny z wymaganiami państwa członkowskiego odpowiedzialnego za kontrolę, bez uszczerbku dla zobowiązań ustanowionych w innych rozporządzeniach dotyczących danego sektora.

Państwa członkowskie ustalają datę, po której takie zapisy mają być utworzone.

Gdy całość lub część dokumentów handlowych wymaganych do kontroli na mocy niniejszego rozporządzenia znajduje się w obrębie przedsiębiorstwa w tej samej grupie handlowej, spółce lub stowarzyszeniu przedsiębiorstw zarządzanym w sposób jednolity z kontrolowanym przedsiębiorstwem, bez względu na to, czy zlokalizowane w obrębie czy poza terytorium wspólnotowym, przedsiębiorstwo udostępnia te dokumenty handlowe urzędnikom odpowiedzialnym za kontrolę, w miejscu i czasie ustalonym przez państwo członkowskie odpowiedzialne za przeprowadzenie kontroli.

Artykuł 6

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby urzędnicy odpowiedzialni za kontrole byli uprawnieni do przejęcia dokumentów handlowych lub mogli upoważnić do ich przejęcia. Prawo to jest wykonywane w poszanowaniu stosownych przepisów prawa krajowego i nie ma wpływu na stosowanie zasad postępowania sądowego w sprawach karnych w zakresie przejęcia dokumentów.

2. Państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu karania osób fizycznych lub prawnych, które nie dopełniły swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

1. Państwa członkowskie udzielają sobie nawzajem pomocy przy przeprowadzaniu kontroli przewidzianej w art. 2 i 3 w następujących przypadkach:

a) gdy przedsiębiorstwo lub osoba trzecia mają siedzibę w państwie członkowskim innym niż to, w którym wypłata przedmiotowej kwoty została lub powinna była być dokonana lub otrzymana;

b) gdy przedsiębiorstwo lub osoba trzecia mają siedzibę w państwie członkowskim innym niż to, w którym dokumenty i informacje wymagane do kontroli mają się znajdować.

Komisja może koordynować wspólne działania wymagające pomocy wzajemnej między dwoma lub więcej państwami członkowskimi. Przepisy dotyczące takiej koordynacji ustanawiane są zgodnie z procedurą określoną w art. 41 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005.

W przypadku gdy dwa lub więcej państwa członkowskie włączają do programu przesłanego na mocy art. 10 ust. 2 propozycję wspólnego działania związanego ze znaczną pomocą wzajemną, Komisja może na żądanie dopuścić zmniejszenie maksymalnie do 25 % minimalnej ilości analiz ustalonych na mocy art. 2 ust. 2–5 wobec zainteresowanych państw członkowskich.

2. W trakcie pierwszych trzech miesięcy następujących po roku budżetowym wypłat EFRG państwa członkowskie przesyłają wykaz przedsiębiorstw określonych w ust. 1 lit. a) do każdego z państw członkowskich, w którym takie przedsiębiorstwo posiada siedzibę. Wykaz zawiera wszystkie dane niezbędne do umożliwienia państwu członkowskiemu przeznaczenia identyfikacji przedsiębiorstw oraz podjęcia jego zobowiązań w zakresie kontroli. Państwo członkowskie przeznaczenia jest odpowiedzialne za kontrolę takich przedsiębiorstw zgodnie z art. 2. Kopia każdego wykazu przesyłana jest do Komisji.

Państwo członkowskie otrzymujące lub dokonujące płatności może wystąpić z wnioskiem do państwa członkowskiego, w którym przedsiębiorstwo posiada siedzibę, o przeprowadzenie kontroli niektórych przedsiębiorstw z wykazu zgodnie z art. 2, uzasadniając konieczność wystąpienia z takim wnioskiem, w szczególności wskazując ryzyka z tym związane.

Państwo członkowskie otrzymujące wniosek należycie uwzględnia ryzyka związane z przedsiębiorstwem, o których informuje państwo członkowskie występujące z wnioskiem.

Państwo członkowskie, do którego skierowany jest wniosek, powiadamia państwo członkowskie występujące z wnioskiem o czynnościach przeprowadzanych po otrzymaniu wniosku. Gdy odbywa się kontrola przedsiębiorstwa z wykazu, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek i które przeprowadziło kontrolę, informuje państwo występujące z wnioskiem o wynikach tej kontroli najpóźniej trzy miesiące od zakończenia okresu kontroli.

Przegląd takich wniosków jest przesyłany Komisji kwartalnie w ciągu jednego miesiąca od zakończenia każdego kwartału. Komisja może wymagać, aby zostały jej przekazane kopie poszczególnych wniosków.

3. W trakcie pierwszych trzech miesięcy po roku budżetowym wypłat EFRG państwa członkowskie przesyłają Komisji wykaz przedsiębiorstw posiadających siedzibę w kraju trzecim, dla których wypłata przedmiotowej kwoty została lub powinna była zostać dokonana lub otrzymana w tym państwie członkowskim.

4. Jeśli wymagana jest dodatkowa informacja w innym państwie członkowskim jako część kontroli przedsiębiorstwa zgodnie z art. 2, w szczególności kontroli przekrojowych zgodnie z art. 3, mogą być przedstawione szczególne wymagania kontrolne, wskazujące powody takiego żądania. Przegląd takich szczególnych wniosków jest przesyłany Komisji kwartalnie w ciągu jednego miesiąca od zakończenia każdego kwartału. Komisja może wymagać, aby zostały jej przekazane kopie poszczególnych wniosków.

Wniosek kontrolny zostaje uwzględniony nie później niż sześć miesięcy po jego otrzymaniu; wyniki kontroli są przekazywane bezzwłocznie państwu członkowskiemu występującemu z wnioskiem oraz Komisji. Powiadomienie Komisji ma charakter kwartalny i jest przekazywane w ciągu jednego miesiąca od zakończenia każdego kwartału.

5. Zgodnie z procedurą określoną w art. 41 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 Komisja ustala minimalne wymagania dotyczące treści wniosków określonych w ust. 2 i 4 niniejszego artykułu.

Artykuł 8

1. Informacje zebrane w ramach kontroli przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu są chronione tajemnicą zawodową. Informacji tych nie wolno przekazywać nikomu poza osobami, które z uwagi na funkcje pełnione w państwach członkowskich lub w instytucjach Wspólnot posiadają wiedzę o tych dokumentach do celów związanych z pełnieniem swoich obowiązków.

2. Przepisy niniejszego artykułu nie naruszają przepisów prawa krajowego odnoszących się do postępowania sądowego.

Artykuł 9

1. W terminie do dnia 1 stycznia po okresie kontroli państwa członkowskie przekazują Komisji szczegółowe sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia.

Sprawozdanie to musi przedstawiać wszelkie napotkane trudności i środki podejmowane w celu ich przezwyciężenia i, jeżeli to stosowne, propozycje zmian.

2. Państwa członkowskie i Komisja regularnie dokonują wymiany opinii na temat stosowania niniejszego rozporządzenia.

3. W swoim rocznym sprawozdaniu dotyczącym zarządzania środkami finansowymi określonymi w art. 43 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 Komisja w każdym roku ocenia dokonane postępy.

Artykuł 10

1. Państwa członkowskie opracowują programy kontroli, które mają być prowadzone na podstawie art. 2 w następnym okresie kontroli.

2. Każdego roku w terminie do dnia 15 kwietnia państwa członkowskie wysyłają Komisji swoje programy określone w ust. 1, w których zawierają następujące informacje:

a) liczbę przedsiębiorstw, które mają być poddane kontroli w rozbiciu według sektorów na podstawie odnoszących się do nich kwot;

b) kryteria przyjęte przy opracowaniu programu.

3. Państwa członkowskie realizują opracowane przez siebie i wysłane Komisji programy, jeżeli w ciągu ośmiu tygodni Komisja nie przekaże im swoich uwag.

4. Tę samą procedurę stosuje się w odniesieniu do zmian wprowadzonych do programów przez państwa członkowskie.

5. W wyjątkowych przypadkach i na jakimkolwiek etapie, Komisja może zażądać włączenia przedsiębiorstwa określonej kategorii do programu jednego lub kilku państw członkowskich.

Artykuł 11

1. W każdym państwie członkowskim wyznacza się specjalną służbę odpowiedzialną za monitorowanie stosowania niniejszego rozporządzenia oraz za:

a) przeprowadzanie przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu kontroli, przez urzędników zatrudnionych bezpośrednio przez tę specjalną służbę;

b) koordynowanie i ogólny nadzór kontroli przeprowadzanych przez urzędników innych służb.

Państwa członkowskie mogą również postanowić, że wykonywanie kontroli przeprowadzanych na mocy niniejszego rozporządzenia jest rozdzielone między specjalną służbę a inne służby krajowe, pod warunkiem że specjalna służba odpowiedzialna jest za koordynację tych kontroli.

2. Służba lub służby odpowiedzialne za stosowanie niniejszego rozporządzenia są zorganizowane w taki sposób, aby były niezależne od służb lub wydziałów służb odpowiadających za płatności i kontrole przeprowadzane przed dokonaniem płatności.

3. Specjalna służba określona w ust. 1 podejmuje wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia prawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia.

4. Ponadto specjalna służba odpowiedzialna jest za:

a) szkolenie urzędników krajowych odpowiedzialnych za przeprowadzanie kontroli określonych w niniejszym rozporządzeniu w sposób umożliwiający im zdobycie dostatecznej wiedzy do wykonywania swoich obowiązków;

b) zarządzanie sprawozdaniami z kontroli i innymi dokumentami dotyczącymi kontroli przewidzianych i przeprowadzanych na mocy niniejszego rozporządzenia;

c) przygotowanie i przekazywanie sprawozdań określonych w art. 9 ust. 1 oraz programów określonych w art. 10.

5. Państwo członkowskie udziela specjalnej służbie wszelkich uprawnień niezbędnych do wykonywania zadań określonych w ust. 3 i 4.

Służba ta składa się z dostatecznej liczby urzędników, którzy zostali odpowiednio przeszkoleni w celu wykonywania tych zadań.

6. Przepisy niniejszego artykułu nie mają zastosowania, w przypadku gdy minimalna liczba przedsiębiorstw, które mają być poddane kontroli zgodnie z art. 2 ust. 2–5, jest mniejsza niż 10.

Artykuł 12

Kwoty wyrażone w euro podawane w niniejszym rozporządzeniu przelicza się w razie potrzeby na waluty krajowe stosując kurs wymiany obowiązujący pierwszego dnia roboczego roku rozpoczęcia okresu kontroli, opublikowany w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Artykuł 13

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia przyjmuje się, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 41 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005.

Artykuł 14

Artykuły 36 i 37 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 stosuje się do kontroli szczególnych wydatków finansowanych przez Wspólnotę na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 15

1. Zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa krajowego urzędnicy Komisji mają dostęp do wszystkich dokumentów sporządzonych na potrzeby kontroli lub dokumentów zebranych w wyniku przeprowadzenia kontroli organizowanej na mocy niniejszego rozporządzenia oraz do przechowywanych danych, łącznie z danymi zgromadzonymi w systemach przetwarzania danych. Dane te są dostarczane na wniosek na właściwym nośniku danych.

2. Kontrole określone w art. 2 przeprowadzane są przez urzędników państw członkowskich.

Urzędnicy Komisji mogą uczestniczyć w tych kontrolach. Sami nie mogą wykorzystywać uprawnień kontrolnych przyznanych urzędnikom krajowym; jednak mają oni dostęp do tych samych lokali i tych samych dokumentów, co urzędnicy państw członkowskich.

3. W przypadku kontroli odbywających się na mocy art. 7 urzędnicy państwa członkowskiego występującego z wnioskiem mogą być obecni, za zgodą państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, przy kontroli w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek, i mieć dostęp do tych samych lokali i tych samych dokumentów, co urzędnicy tego państwa członkowskiego.

Urzędnicy państwa członkowskiego występującego z wnioskiem obecni przy kontrolach w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek, muszą przez cały czas posiadać potwierdzenie pełnionej funkcji. Kontrole przeprowadzane są przez cały czas przez urzędników państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek.

4. Gdy przepisy krajowe dotyczące postępowania karnego zastrzegają niektóre działania dla urzędników wyraźnie wyznaczonych na mocy prawa krajowego, ani urzędnicy Komisji, ani urzędnicy państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 3, nie uczestniczą w tych działaniach. W żadnym wypadku nie uczestniczą oni w szczególności w przeszukaniu domu ani w formalnych przesłuchaniach osób w kontekście prawa karnego państwa członkowskiego. Jednakże mają dostęp do informacji w ten sposób otrzymanych.

Artykuł 16

Rozporządzenie (EWG) nr 4045/89, zmienione rozporządzeniami wymienionymi w załączniku I, traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 17

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 maja 2008 r.

W imieniu Rady
D. RUPEL
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIE I JEGO KOLEJNE ZMIANY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4045/89 (Dz.U. L 388 z 30.12.1989, s. 18)	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 3094/94 (Dz.U. L 328 z 20.12.1994, s. 1)	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 3235/94 (Dz.U. L 338 z 28.12.1994, s. 16)	Tylko art. 1 ust. 1
Rozporządzenie Rady (WE) nr 2154/2002 (Dz.U. L 328 z 5.12.2002, s. 4)	

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (EWG) nr 4045/89	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 3 zdanie wprowadzające oraz art. 1 ust. 3 lit. a)
art. 1 ust. 3	art. 1 ust. 3 lit. b)
art. 1 ust. 4	art. 1 ust. 2
art. 1 ust. 5	—
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 2 akapit pierwszy	art. 2 ust. 2
art. 2 ust. 2 akapit drugi	art. 2 ust. 3
art. 2 ust. 2 akapit trzeci	—
art. 2 ust. 2 akapit czwarty	art. 2 ust. 4
art. 2 ust. 2 akapit piąty	art. 2 ust. 5
art. 2 ust. 3	art. 2 ust. 6
art. 2 ust. 4	art. 2 ust. 7
art. 2 ust. 5	art. 2 ust. 8
art. 3 ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 3 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 3 ust. 1 tiret pierwsze	art. 3 ust. 1 lit. a)
art. 3 ust. 1 tiret drugie	art. 3 ust. 1 lit. b)
art. 3 ust. 1 tiret trzecie	art. 3 ust. 1 lit. c)
art. 3 ust. 1 tiret czwarte	art. 3 ust. 1 lit. d)
art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 2
art. 3 ust. 3	art. 3 ust. 3
art. 4	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6	art. 6
art. 7 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające	art. 7 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
art. 7 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze	art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)
art. 7 ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie	art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)
art. 7 ust. 1 akapit drugi	art. 7 ust. 1 akapit drugi
art. 7 ust. 1 akapit trzeci	art. 7 ust. 1 akapit trzeci
art. 7 ust. 2, 3, 4 i 5	art. 7 ust. 2–5
art. 8	art. 8
art. 9 ust. 1	art. 9 ust. 1 akapit pierwszy
art. 9 ust. 2	art. 9 ust. 1 akapit drugi
art. 9 ust. 3	art. 9 ust. 2

Rozporządzenie (EWG) nr 4045/89	Niniejsze rozporządzenie
art. 9 ust. 4	art. 9 ust. 3
art. 9 ust. 5	—
art. 10 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 10 ust. 2 zdanie wprowadzające	art. 10 ust. 2 zdanie wprowadzające
art. 10 ust. 2 tiret pierwsze	art. 10 ust. 2 lit. a)
art. 10 ust. 2 tiret drugie	art. 10 ust. 2 lit. b)
art. 10 ust. 3, 4 i 5	art. 10 ust. 3, 4 i 5
art. 11 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
art. 11 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)
art. 11 ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)
art. 11 ust. 1 akapit drugi	art. 11 ust. 1 akapit drugi
art. 11 ust. 2 i 3	art. 11 ust. 2 i 3
art. 11 ust. 4 zdanie wprowadzające	art. 11 ust. 4 zdanie wprowadzające
art. 11 ust. 4 tiret pierwsze	art. 11 ust. 4 lit. a)
art. 11 ust. 4 tiret drugie	art. 11 ust. 4 lit. b)
art. 11 ust. 4 tiret trzecie	art. 11 ust. 4 lit. c)
art. 11 ust. 5 i 6	art. 11 ust. 5 i 6
art. 18	art. 12
art. 19	art. 13
art. 20	art. 14
art. 21	art. 15
art. 22	—
—	art. 16
art. 23	art. 17
—	załącznik I
—	załącznik II

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 486/2008

z dnia 2 czerwca 2008 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw [1], w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

(2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 3 czerwca 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

[1] Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 2 czerwca 2008 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ([1])	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	51,7
	MK	44,3
	TN	105,3
	TR	60,2
	ZZ	65,4
0707 00 05	MK	30,3
	TR	127,0
	ZZ	78,7
0709 90 70	TR	94,9
	ZZ	94,9
0805 50 10	AR	123,8
	IL	134,6
	TR	149,9
	US	152,9
	UY	61,8
	ZA	143,4
	ZZ	127,7
0808 10 80	AR	103,8
	BR	87,0
	CA	61,8
	CL	91,6
	CN	83,4
	NZ	112,0
	TR	85,9
	US	126,6
	UY	94,7
	ZA	86,9
	ZZ	93,4
0809 20 95	TR	502,4
	US	508,1
	ZZ	505,3

([1]) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ" odpowiada „innym pochodzeniom".

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 487/2008

z dnia 2 czerwca 2008 r.

rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę (Casatella Trevigiana (ChNP))

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych [1], w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 oraz na mocy art. 17 ust. 2 wymienionego rozporządzenia złożony przez Włochy wniosek o rejestrację nazwy „Casatella Trevigiana" został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* [2].

(2) Ponieważ nie zgłoszono Komisji żadnego oświadczenia o sprzeciwie, na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, nazwa ta powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

[1] Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 417/2008 (Dz.U. L 125 z 9.5.2008, s. 27).
[2] Dz.U. C 204 z 1.9.2007, s. 20.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.3. Sery

WŁOCHY

Casatella Trevigiana (ChNP)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 488/2008

z dnia 2 czerwca 2008 r.

nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej [1] („rozporządzenie podstawowe"), w szczególności jego art. 7,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Wszczęcie postępowania

(1) Dnia 23 lipca 2007 r. Europejska Rada ds. Przemysłu Chemicznego w imieniu wspólnotowych producentów reprezentujących znaczną część (w tym przypadku ponad 25 %) całkowitej produkcji kwasu cytrynowego we Wspólnocie złożyła skargę dotyczącą przywozu kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej.

(2) Skarga zawierała dowód potwierdzający dumping wspomnianego produktu i powstałą w związku z nim istotną szkodę, którą uznano za w wystarczającym stopniu uzasadniającą wszczęcie postępowania.

(3) Postępowanie wszczęto dnia 4 września 2007 r., publikując zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* [2].

2. Strony zainteresowane postępowaniem

(4) Komisja oficjalnie powiadomiła producentów eksportujących, importerów, zainteresowanych użytkowników i ich stowarzyszenia, stowarzyszenia konsumentów, przedstawicieli kraju wywozu oraz producentów wspólnotowych o wszczęciu postępowania antydumpingowego. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

(5) Aby umożliwić producentom eksportującym w ChRL złożenie wniosku o przyznanie statusu podmiotu traktowanego na zasadach rynkowych („MET") lub o indywidualne traktowanie („IT"), gdyby wyrazili oni takie życzenie, Komisja przesłała formularze wniosków zainteresowanym chińskim producentom eksportującym oraz przedstawicielom ChRL. Ośmiu eksportujących producentów, łącznie z grupami przedsiębiorstw powiązanych, złożyło wniosek o MET zgodnie z art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego lub o IT, jeżeli w toku dochodzenia zostanie ustalone, że nie spełniają one kryteriów wymaganych do przyznania MET.

(6) Ze względu na znaczną liczbę producentów eksportujących oraz importerów objętych postępowaniem zawiadomienie o wszczęciu przeglądu przewidywało kontrolę wyrywkową, zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

(7) W celu umożliwienia Komisji podjęcia decyzji co do konieczności kontroli wyrywkowej, a w przypadku uznania takiej kontroli za konieczną – wybrania próby, producenci eksportujący, importerzy i przedstawiciele działający w ich imieniu zostali poproszeni o zgłoszenie się i dostarczenie, zgodnie z zawiadomieniem o wszczęciu postępowania, podstawowych informacji dotyczących ich działalności związanej z produktem objętym postępowaniem w terminie 15 dni od daty opublikowania wspomnianego zawiadomienia.

(8) W odniesieniu do producentów eksportujących, zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego, dokonano doboru próby, przyjmując za kryterium największą reprezentatywną wielkość wywozu kwasu cytrynowego do Wspólnoty, która może zostać objęta dochodzeniem w dostępnym czasie. Na podstawie otrzymanych od producentów eksportujących informacji dokonano doboru próby składającej się z czterech przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw powiązanych („przedsiębiorstwa objęte próbą"), mających największą wielkość wywozu do Wspólnoty. Pod względem wielkości wywozu cztery przedsiębiorstwa objętę próbą stanowią 79 % całości wywozu kwasu cytrynowego z ChRL do Wspólnoty w okresie objętym dochodzeniem. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zainteresowane strony zapytano o zgodę na kontrole i nie wniosły one sprzeciwu.

[1] Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 17).

[2] Dz.U. C 205 z 4.9.2007, s. 14.

(9) Wszyscy czterej producenci niewłączeni do próby wnieśli o przyznanie im marginesu indywidualnego zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Tylko jedno przedsiębiorstwo, DSM Citric Acid (Wuxi) Ltd., przekazało informacje w przewidzianych ramach czasowych. Z tego względu otrzymano tylko jeden kompletny wniosek o przyznanie marginesu indywidualnego. Jako że wniosku tego nie uznano za zbyt czasochłonny czy uniemożliwiający zakończenie dochodzenia w rozsądnym terminie, wniosek został przyjęty.

(10) W odniesieniu do niepowiązanych importerów wspólnotowych, zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego, dokonano doboru próby, przyjmując za kryterium największą reprezentatywną wielkość przywozu kwasu cytrynowego do Wspólnoty, która może zostać objęta dochodzeniem w dostępnym czasie. Na podstawie otrzymanych od niepowiązanych importerów wspólnotowych informacji dokonano doboru próby składającej się z czterech przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw powiązanych („przedsiębiorstwa objęte próbą"), mających największą wielkość przywozu do Wspólnoty. Pod względem wielkości przywozu cztery przedsiębiorstwa objętę próbą stanowią 36 % całości przywozu kwasu cytrynowego z ChRL do Wspólnoty w okresie objętym dochodzeniem. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zainteresowane strony zapytano o zgodę na kontrole i nie wniosły one sprzeciwu. Jeden z importerów objętych próbą nie mógł dostarczyć wymaganych informacji. Pozostali trzej importerzy stanowią 29 % całości przywozu kwasu cytrynowego z ChRL do Wspólnoty w okresie objętym dochodzeniem.

(11) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne do celów tymczasowego stwierdzenia dumpingu, ustalenia wynikającej z niego szkody oraz interesu Wspólnoty, a następnie złożyła wizyty weryfikacyjne w siedzibach następujących przedsiębiorstw:

a) producenci we Wspólnocie:

— Jungbunzlauer Austria AG, Wiedeń, Austria,

— S.A. Citrique Belge N.V., Tienen, Belgia;

b) producenci eksportujący w ChRL:

— Anhui BBCA Biochemical Co., Ltd, Bengbu, prowincja Anhui,

— RZBC Co., Ltd, Rizhao, prowincja Szantung,

— TTCA Co., Ltd., Anqiu, prowincja Szantung,

— Yixing Union Biochemical Co. Ltd, Yixing, prowincja Jiangsu,

— Shanxi Ruicheng, powiat Ruicheng, prowincja Shanxi,

— Laiwu Taihe Biochemistry Co. Ltd, City, prowincja Szantung,

— Weifang Ensign Industry Co. Ltd, Changle, prowincja Szantung,

— DSM Citric Acid (Wuxi) Ltd, Zachodnie Wuxi, prowincja Jiangsu;

c) przedsiębiorstwa powiązane w ChRL:

— Anhui BBCA Maanshan Biochemical Ltd, Maanshan, prowincja Anhui,

— China National Xin Liang Storage Transportation & Trading Corp., Pekin,

— DSM (Chiny) Ltd., Szanghaj,

— Shanxi Dimine International Trade, Taiyuan, prowincja Shanxi;

d) niepowiązani importerzy we Wspólnocie:

— Azelis group, St. Augustin, Niemcy,

— Rewe Food Ingredients, Kolonia, Niemcy,

— Brenntag, Mülheim/Ruhr, Niemcy.

(12) Przesłuchano wszystkie zainteresowane strony, które złożyły o to wniosek i udowodniły, że istnieją szczególne powody, dla których powinny być przesłuchane.

(13) Biorąc pod uwagę potrzebę ustanowienia wartości normalnej dla producentów eksportujących, co do których istnieje możliwość, że nie zostanie im przyznane MET, przeprowadzono weryfikację w celu ustalenia wartości normalnej na podstawie danych z kraju analogicznego, którym w tym przypadku była Kanada (zob. motywy 40–44 poniżej), na terenie następujących przedsiębiorstw:

e) producent w Kanadzie:

— Jungbunzlauer Canada, Port Colborne, prowincja Ontario.

3. **Okres objęty dochodzeniem**

(14) Dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 30 czerwca 2007 r. („okres objęty dochodzeniem" lub „OD"). Jeśli chodzi o tendencje istotne dla oceny szkody, Komisja przeanalizowała dane obejmujące okres od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 30 czerwca 2007 r. („okres badany").

B. **PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY**

1. **Produkt objęty postępowaniem**

(15) Produktem objętym postępowaniem jest kwas cytrynowy (włączając cytrynian sodu), regulator kwasowości i pH, mający zastosowanie w napojach, żywności, detergentach, kosmetykach oraz środkach farmaceutycznych. Jego główne surowce stanowią cukier/melasa, tapioka, kukurydza lub glukoza (otrzymywana ze zbóż) oraz różne środki do wgłębnej fermentacji mikrobiologicznej węglowodanów.

(16) Produkt objęty postępowaniem obejmuje monohydrat kwasu cytrynowego („CAM"), bezwodny kwas cytrynowy („CAA") i cytrynian trisodu, dihydrat („TSC"). Te trzy rodzaje stanowią produkt objęty postępowaniem, ponieważ mają wspólne cechy chemiczne i są wykorzystywane do podobnych celów. Trzy rodzaje produktu są objęte kodami CN 2918 14 00 (CAM, CAA) oraz ex 2918 15 00 (TSC). Kod CN 2918 15 00 odnosi się również do soli i esterów, które nie stanowią produktu objętego postępowaniem.

(17) W trakcie dochodzenia wykazano, że różne rodzaje produktu objętego postępowaniem mają wspólne cechy techniczne i chemiczne i są wykorzystywane w zasadzie do tych samych celów. Dlatego też dla celów niniejszego postępowania uważa się je za jeden produkt.

2. **Produkt podobny**

(18) Ustalono, że kwas cytrynowy produkowany i sprzedawany we Wspólnocie i przez przemysł wspólnotowy oraz kwas cytrynowy produkowany i sprzedawany w ChRL i Kanadzie, która posłużyła jako kraj analogiczny, posiadają zasadniczo takie same cechy techniczne i chemiczne oraz mają takie same podstawowe zastosowania jak kwas cytrynowy produkowany w ChRL i sprzedawany na wywóz do Wspólnoty. Dlatego uznaje się je tymczasowo za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

C. **DUMPING**

1. **Informacje ogólne**

(19) Jak wspomniano w motywie 6, w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania przewidziano przeprowadzenie kontroli wyrywkowej producentów eksportujących w ChRL. Łącznie osiem grup przesłało odpowiedzi na kwestionariusz w określonym terminie i dostarczyło wymaganych informacji. Zgodnie z danymi pochodzącymi z Eurostatu stanowiły one 96 % całkowitej wielkości przywozu. Poziom współpracy jest zatem wysoki. Wszyscy producenci eksportujący wystąpili o MET oraz o IT. Jak wspomniano w motywie 8 powyżej, cztery grupy zostały wybrane do kontroli wyrywkowej na podstawie wielkości wywozu do Wspólnoty.

2. **Traktowanie na zasadach rynkowych („MET")**

(20) Na mocy art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego w dochodzeniu antydumpingowym, dotyczącym przywozu pochodzącego z ChRL, normalną wartość należy ustalić zgodnie z ust. 1–6 wyżej wymienionego artykułu w odniesieniu do producentów, wobec których stwierdzono, że spełniają kryteria określone w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

(21) W skrócie i wyłącznie w celu ułatwienia wyszukiwania informacji kryteria MET są podsumowane poniżej:

1) decyzje gospodarcze i koszty są odpowiedzią na warunki panujące na rynku i brak jest znacznej ingerencji ze strony państwa; koszty nakładów w znacznym stopniu odzwierciedlają wartość rynkową;

2) przedsiębiorstwa posiadają jeden pełny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości oraz jest stosowana do wszystkich celów;

3) nie występują znaczne zniekształcenia przeniesione z poprzedniego systemu gospodarki nierynkowej;

4) prawo upadłościowe i prawo własności gwarantują stabilność i pewność prawną;

5) przeliczanie walut odbywa się po kursie rynkowym.

(22) Z wnioskiem o MET na mocy art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego wystąpiło osiem przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw chińskich producentów eksportujących współpracujących w tym postępowaniu, które w określonym terminie wypełniły formularz wniosku o MET dla producentów eksportujących. Członkami wszystkich tych grup byli zarówno producenci produktu objętego dochodzeniem, jak i powiązane z nimi przedsiębiorstwa działające w sektorze kwasu cytrynowego. W istocie, zgodnie ze swoją konsekwentną praktyką, Komisja bada, czy grupa powiązanych przedsiębiorstw spełnia jako całość warunki przyznania MET. O przyznanie MET wnioskowały następujące grupy:

— Anhui BBCA Biochemical Co., Ltd,

— RZBC Co., Ltd,

— TTCA Co., Ltd.,

— Yixing Union Biochemical Co. Ltd,

— Shanxi Ruicheng,

— Laiwu Taihe Biochemistry Co. Ltd,

— Weifang Ensign Industry Co. Ltd,

— DSM Citric Acid (Wuxi) Ltd.

(23) W przypadku wymienionych powyżej współpracujących producentów eksportujących Komisja zebrała wszystkie informacje, które uważała za niezbędne, oraz sprawdziła wszystkie dane podane we wniosku o MET na terenie odnośnych przedsiębiorstw.

(24) Dwa przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw (Laiwu Taihe i DSM Wuxi) spełniły wszystkie kryteria streszczone w powyższym motywie 21 i otrzymały MET.

(25) Trzy przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw (RZBC Co. Ltd, TTCA Co., Ltd. i Yixing Union Biochemical) zastawiły większość swoich aktywów, aby otrzymać pożyczki. Pomimo zastawienia większości swoich aktywów w dalszym ciągu mogły gwarantować pożyczki, które przyznano innym przedsiębiorstwom. W ramach rekompensaty RZBC, TTCA Co., Ltd. i Yixing Union Biochemical otrzymały podobne gwarancje dla swoich własnych pożyczek od przedsiębiorstw, w stosunku do których występowały w roli gwaranta. Przedsiębiorstwa wykorzystały te gwarancje, aby otrzymać dalsze pożyczki odpowiadające 25–50 % wartości ich aktywów ogółem. Przedsiębiorstwa te argumentowały, że taki system stosowany jest również w krajach gospodarki rynkowej i że jest on wyraźnie przewidziany w chińskich przepisach w dziedzinie bankowości. Informacje zebrane podczas dochodzenia pokazały jednak, że zwykłą polityką banków powinno być przyznawanie pożyczki tylko na ułamek wartości aktywów użytych jako gwarancja, nie zaś na kwotę, która przekracza ich wartość. Ponadto system bankowości, z którego otrzymano pożyczki, znajduje się pod znaczącym wpływem państwa. Stwierdzono, że trzy wyżej wymienione przedsiębiorstwa nie spełniły w ten sposób kryterium 1 streszczonego w motywie 21 powyżej. W związku z tym nie można im było przyznać MET.

(26) W przypadku dwóch przedsiębiorstw (TTCA Co., Ltd. i Weifang Ensign) wartość prawa użytkowania gruntu lub aktywów trwałych znacznie wzrosła (500–1 500 %) w stosunkowo krótkim terminie, od chwili ich nabycia lub wniesienia do przedsiębiorstwa jako wkładu kapitałowego do momentu (od 1 do 5 lat później), gdy zostały poddane ponownej ocenie. Wskazuje to na fakt, że aktywa zostały nabyte po cenie niższej niż wartości rynkowe, co oznaczałoby ukrytą dotację. Oba przedsiębiorstwa twierdziły, że wzrost nie był znaczący i raczej zgodny ze wzrostem normalnie obserwowanym w Chinach dla porównywalnych aktywów. Niemniej jednak nie dostarczono na to dowodów. Mając na uwadze przewagę, jaką przedsiębiorstwa te uzyskały przez nabycie aktywów po cenie niższej niż wartość rynkowa, należy stwierdzić, że kryterium 3, streszczone w motywie 21 powyżej, nie zostało spełnione.

(27) Jedno przedsiębiorstwo, Anhui BBCA Biochemical Co., Ltd, otrzymało znaczącą kwotę pieniędzy podczas OD (bliską 10 % jego aktywów razem lub 15 % obrotu rocznego). Ponadto niektóre dzierżawy uzyskano bezpłatnie. Mając to na uwadze oraz znaczący poziom otrzymanych dotacji, uznaje się, że kryteria 1 i 3 streszczone w motywie 21 powyżej nie zostały spełnione. Uwagi przedsiębiorstwa w tym względzie nie mogły zmienić natury wyników.

(28) Jedno przedsiębiorstwo, Shanxi Ruicheng, otrzymało prywatne pożyczki warte około 20 % jego aktywów. W przypadku wszystkich tych pożyczek jak dotąd nie uzgodniono okresów spłat ani nie dokonano spłaty kwot narosłych czy wypłaty odsetek. W związku z tym koszty kredytu przedsiębiorstwa uległy poważnym zakłóceniom. Ponieważ przedsiębiorstwo nie potrafiło przedstawić umów tych pożyczek, nie można wykluczyć w tym przypadku ingerencji państwa, co oznacza, że kryterium 1 streszczone w motywie 21 powyżej nie zostało spełnione. Uwagi przedsiębiorstwa w tym względzie nie mogły zmienić natury wyników.

(29) Na podstawie powyższego sześć z ośmiu chińskich przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw, które złożyły wniosek o MET, nie wykazało, że spełniają wszystkie kryteria określone w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

(30) Dlatego uznano, że przyznaje się MET dwóm przedsiębiorstwom (Laiwu Taihe i DSM Wuxi) i odrzuca się wniosek pozostałych sześciu przedsiębiorstw/grup przedsiębiorstw. Odbyły się również konsultacje z Komitetem Doradczym, który nie wniósł sprzeciwu wobec wniosków.

3. **Indywidualne traktowanie („IT”)**

(31) Na mocy art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego dla krajów, których dotyczy ten artykuł, ustalana jest ogólnokrajowa stawka celna, z wyjątkiem przedsiębiorstw, które mogą udowodnić, że spełniają wszystkie kryteria określone w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

(32) Wszyscy producenci eksportujący, którzy wystąpili o MET, wystąpili również o IT, na wypadek nieprzyznania im MET.

(33) Spośród sześciu przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw, którym nie przyznano MET, wszystkie spełniły kryteria określone w art. 9 ust. 5 i otrzymały IT.

4. **Wartość normalna**

(34) Wartość normalna musiała zostać ustalona dla wszystkich czterech przedsiębiorstw objętych próbą oraz jedynego przedsiębiorstwa wnoszącego o przyznanie indywidualnego marginesu, jak wyjaśniono w motywie 9 powyżej („badane przedsiębiorstwa”).

4.1. *Przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw, którym można przyznać MET*

(35) Jeśli chodzi o określenie wartości normalnej, Komisja ustaliła najpierw, zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, w przypadku każdego producenta eksportującego, któremu można było przyznać MET, czy jego ogólna sprzedaż krajowa produktu objętego postępowaniem była reprezentatywna, to znaczy, czy całkowita wielkość sprzedaży stanowiła przynajmniej 5 % całkowitej wielkości sprzedaży eksportowej produktu objętego postępowaniem do Wspólnoty. Jednemu (DSM Wuxi) z pięciu badanych przedsiębiorstw można było przyznać MET. W przypadku tego przedsiębiorstwa sprzedaż produktu objętego próbą na rynku krajowym była reprezentatywna.

(36) Komisja zbadała następnie, czy sprzedaż krajową każdego rodzaju produktu objętego postępowaniem sprzedawanego na rynku krajowym w ilościach reprezentatywnych można było uznać za przeprowadzoną w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Dokonano tego poprzez ustalenie proporcji sprzedaży jedynego wywożonego rodzaju produktu, dokonanej z zyskiem na rynku krajowym, niezależnym klientom.

(37) W przypadku DSM Wuxi dochodzenie wykazało, że sprzedaż jedynego wywożonego rodzaju produktu nie była dokonywana w zwykłym obrocie handlowym. Zważywszy na to, że sprzedaż krajowa nie mogła zostać użyta do określenia wartości normalnej, należy zastosować inną metodę. W związku z powyższym wartość normalna została skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego na podstawie kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem poniesionych przez przedsiębiorstwo. Przy konstruowaniu wartości normalnej, zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, koszty produkcji powiększyły się o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne („SG&A") oraz kwotę zysku.

(38) Jako że DSM Wuxi nie dokonywało sprzedaży podobnego produktu na rynku krajowym, zysku nie dało się ustalić zgodnie z metodyką określoną w art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Ponieważ żaden z objętych próbą producentów eksportujących nie otrzymał MET, SG&A i zysku również nie dało się ustalić zgodnie z metodyką określoną w art. 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Ponadto, jako że DSM Wuxi zajmuje się sprzedażą prawie wyłącznie kwasu cytrynowego, SG&A i zysku również nie dało się ustalić zgodnie z metodyką określoną w art. 2 ust. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego. W związku z powyższym postanowiono ustalić SG&A i zysk zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego. W tym względzie użyto kwotę kosztów SG&A i zysku ze sprzedaży podobnego produktu na rynku krajowym ustaloną dla współpracującego przedsiębiorstwa z kraju analogicznego.

(39) W stosownych przypadkach koszty produkcji oraz zweryfikowane koszty ogólne i administracyjne użyto do konstruowania wartości normalnej.

4.2. *Przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw, którym nie można było przyznać MET*

(40) Zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego wartość normalną dla producentów eksportujących, którym nie przyznano MET, należy ustalić na podstawie cen lub wartości konstruowanej w kraju analogicznym.

(41) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja wskazała zamiar użycia Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej jako kraju analogicznego dla celów ustalenia wartości normalnej dla ChRL. Zainteresowane strony zaproszono do wyrażenia uwag w tej sprawie. Dwie zainteresowane strony sprzeciwiły się tej propozycji. RZBC Co. jako kraj analogiczny zaproponowało Tajlandię.

(42) W odniesieniu do Tajlandii dostępne informacje wskazują, że całkowita produkcja dwóch tajskich producentów wynosi około 10 000 ton, z czego 5 000 ton jest wywożone (głównie do Japonii). Jeżeli dokonać porównania takiej sprzedaży na rynku krajowym (osiągającej średnio 2 500 ton na przedsiębiorstwo) z chińskim wywozem do Wspólnoty (ponad 50 000 ton w przypadku największego producenta eksportującego), jest mało prawdopodobne, aby sprzedaż na rynku krajowym któregokolwiek z tajskich producentów była reprezentatywna. Ponadto RZBC utrzymuje, że struktura kosztów tajskich przedsiębiorstw jest prawdopodobnie bliższa sytuacji w ChRL. Głównym argumentem uzasadniającym to prawdopodobieństwo jest jednak fakt, że zarówno Tajlandia, jak i Chiny są krajami azjatyckimi. Należy zauważyć, że koszty robocizny stanowią zazwyczaj 5–10 % obrotu, przez co z pewnością nie są głównym elementem w strukturze kosztów któregokolwiek z producentów kwasu cytrynowego.

(43) Warto zaznaczyć, że tajskie przedsiębiorstwa są znacznie mniejsze niż przedsiębiorstwa w głównych krajach produkujących (Chiny, UE, Stany Zjednoczone, Kanada i Brazylia). Największy producent chiński jest około 10–20 razy większy od tajskiego producenta, podczas gdy wielkość kanadyjskiego i chińskiego producenta jest porównywalna.

(44) Stany Zjednoczone zostały pierwotnie wybrane jako kraj analogiczny, zaś dwóch producentów amerykańskich początkowo zgodziło się na współpracę. Następnie oba wyżej wspomniane amerykańskie przedsiębiorstwa wycofały się ze współpracy. W konsekwencji do współpracy przy postępowaniu zaproszono jedynego producenta z Kanady oraz dwóch producentów z Brazylii. Jednak tylko jedyny producent z Kanady współpracował. W związku z tym ceny na kanadyjskim rynku kwasu cytrynowego w zwykłym obrocie handlowym zostały potraktowane jako podstawa do ustalenia wartości normalnej porównywalnych typów produktów producentów eksportujących, którym nie przyznano MET.

5. **Cena eksportowa**

(45) Producenci eksportujący dokonywali sprzedaży eksportowej do Wspólnoty bezpośrednio niezależnym klientom lub poprzez powiązane lub niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe wewnątrz i spoza Wspólnoty. Wszystkim przedsiębiorstwom lub grupom przedsiębiorstw można było przyznać MET lub IT.

(46) W przypadku gdy sprzedaż eksportowa do Wspólnoty realizowana była bezpośrednio na rzecz niezależnych nabywców we Wspólnocie lub za pośrednictwem niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych, ceny eksportowe zostały ustalone na podstawie cen faktycznie zapłaconych lub należnych za produkt objęty postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

(47) W wypadku sprzedaży eksportowej do Wspólnoty za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw handlowych, mających siedzibę we Wspólnocie, ceny eksportowe zostały ustalone na podstawie ceny, po której powiązane przedsiębiorstwa handlowe po raz pierwszy odsprzedały produkt niezależnym nabywcom we Wspólnocie, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

6. **Porównanie**

(48) Wartość normalną i ceny eksportowe porównywano na podstawie ceny *ex-works* i na tym samym poziomie handlu. Aby zapewnić rzetelne porównanie między wartością normalną a ceną eksportową, wzięto pod uwagę, w formie dostosowań, różnice wpływające na ceny i porównywalność cen zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

(49) Na tej podstawie, tam gdzie miało to zastosowanie i było uzasadnione, uwzględniono koszty transportu, ubezpieczenia, koszty przeładunku, załadunku, koszty dodatkowe, koszty pakowania i koszty kredytu.

(50) W odniesieniu do sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem importerów powiązanych we Wspólnocie, w przypadku gdy stwierdzono, iż przedsiębiorstwa te pełniły funkcje podobne do niezależnego importera, dokonano dostosowania zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Dostosowania dokonano na podstawie SG&A importerów oraz zysku ustalonego w oparciu o dane uzyskane od niepowiązanych importerów we Wspólnocie.

7. **Marginesy dumpingu**

(51) Dla objętych próbą producentów eksportujących ustanowiono indywidualne marginesy dumpingu na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową, zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego. W przypadku RZBC, jako że grupa przedsiębiorstw obejmowała dwóch producentów eksportujących, ustanowiono jednolity margines dumpingu dla obu przedsiębiorstw, będący średnią ich marginesów dumpingu.

(52) W przypadku przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą, którym nie przyznano postępowania indywidualnego, margines dumpingu został obliczony jako średnia ważona marginesów ustalonych dla wszystkich przedsiębiorstw objętych próbą.

(53) Uwzględniając wysoki stopień współpracy (96 %), o którym mowa w motywie 19 powyżej, ogólnokrajowy margines dumpingu został ustalony na tym samym poziomie co najwyższy margines dumpingu ustalonego dla współpracującego przedsiębiorstwa.

(54) Na tej podstawie tymczasowe marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Wspólnoty przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Tymczasowy margines dumpingu
Anhui BBCA Biochemical Ltd	54,4 %
DSM Citric Acid (Wuxi) Ltd	19,6 %
RZBC Co.	60,1 %
RZBC (Juxian) Co. Ltd.	60,1 %
TTCA Co., Ltd.	57,3 %
Yixing Union Biochemical	56,8 %
Laiwu Taihe Biochemistry Co. Ltd	57,5 %
Shanxi Ruicheng	57,5 %
Weifang Ensign Industry Co. Ltd	57,5 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	60,1 %

D. **SZKODA**

1. **Produkcja wspólnotowa i przemysł wspólnotowy**

(55) We Wspólnocie produkt podobny wytwarza dwóch producentów: Jungbunzlauer w Austrii i S.A. Citrique Belge w Belgii (część grupy DSM z siedzibą w Szwajcarii). Wnoszące skargę przedsiębiorstwo Jungbunzlauer reprezentuje większą część całkowitej znanej produkcji wspólnotowej produktu podobnego, tj. w tym przypadku ponad 25 %. Obaj producenci w pełnii współpracowali podczas dochodzenia, niemniej drugi europejski producent podczas dochodzenia przyjął pozycję neutralną.

(56) S.A. Citrique Belge N.V. dokonywał przywozu z ChRL w OD. Niemniej wielkość jego przywozu nie była znacząca (od 1 % do 6 % produkcji podczas OD – zakres ten podawany jest w celu zachowania poufności), przez co nie uznano za stosowne wyłączyć tego producenta spod definicji przemysłu wspólnotowego.

(57) Ponieważ obaj współpracujący producenci wymienieni w motywie 11 powyżej stanowili 100 % całkowitej wspólnotowej produkcji podczas OD, stanowią przemysł wspólnotowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i będą oni zwani dalej „przemysłem wspólnotowym".

(58) Ponieważ przemysł wspólnotowy obejmuje tylko dwóch producentów, dane odnoszące się do przemysłu wspólnotowego przedstawiono w formie zindeksowanej lub przy użyciu przedziałów w celu ochrony poufności, zgodnie z art. 19 rozporządzenia podstawowego.

2. **Konsumpcja we Wspólnocie**

(59) Konsumpcję we Wspólnocie określono na podstawie wielkości sprzedaży własnej produkcji przemysłu wspólnotowego na rynku Wspólnoty i danych na temat wielkości przywozu pochodzących z Eurostatu.

(60) Między 2004 r. a OD rynek wspólnotowy dla produktu objętego postępowaniem i podobnego produktu znacząco wzrósł (o 15 %), co jest spowodowane wzrostem zastosowania kwasu cytrynowego.

	2004	2005	2006	OD
Konsumpcja w tonach	360 000-380 000	360 000-380 000	390 000-410 000	420 000-440 000
Indeks (2004 = 100)	100	99	106	115

3. **Przywóz z kraju, którego dotyczy postępowanie**

a) *Wielkość rozważanego przywozu*

(61) W całym okresie badanym wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem z ChRL do Wspólnoty znacznie wzrosła. Przywóz do UE wzrósł o 37 % od 2004 r.

Przywóz	2004	2005	2006	OD
Tony ChRL	145 025	151 806	171 703	198 288
Indeks (2004 = 100)	100	105	118	137

b) *Udział w rynku rozpatrywanych wielkości przywozu*

(62) Udział w rynku przywozu z ChRL zwiększał się stale (o 7 punktów procentowych) w badanym okresie. W ujęciu szczegółowym w latach 2004–2005 wzrósł o 2 punkty procentowe, w latach 2005–2006 r. o dalsze 2 punkty procentowe oraz o 3 punkty procentowe w OD. W OD udział w rynku chińskiego przywozu wynosił 46 %.

c) *Ceny*

(i) Zmiany cen

(63) Od 2004 r. do 2005 r. średnia cena przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL wzrosła o 3 %, a później gwałtowanie spadła o 9 punktów procentowych od 2005 r. do 2006 r. Podczas OD ceny zachowały niski poziom z 2006 r. Ogólnie, ceny przywozu z omawianych krajów obniżyły się o 6 % podczas rozważanego okresu.

Ceny jednostkowe	2004	2005	2006	OD
ChRL (EUR/tona)	588	606	551	553
Indeks (2004 = 100)	100	103	94	94

(ii) Podcięcie cenowe

(64) W celu ustalenia podcięcia cenowego przeanalizowano dane dotyczące cen w odniesieniu do OD. Odpowiednie ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego to ceny netto po odliczeniu zniżek i rabatów. Tam gdzie było to konieczne ceny dostosowywano do poziomu *ex-works*, tj. odliczono od nich koszty transportu we Wspólnocie. Ceny przywozu z ChRL były również cenami netto skorygowanymi o zniżki i rabaty i zostały, w razie potrzeby, dostosowane do ceny CIF na granicy Wspólnoty poprzez odpowiednią korektę uwzględniającą cła (6,5 %) i koszty ponoszone po odprawie. Koszty te również dostosowano, uwzględniając koszty szczególnego traktowania poniesione przez importerów we Wspólnocie, aby podzielić pewne ilości produktu objętego postępowaniem przed jego dalszą sprzedażą. Ceny sprzedaży stosowane przez przemysł wspólnotowy oraz ceny importowe ChRL zostały porównane na tym samym poziomie handlu, tj. na poziomie indywidualnych klientów na rynku wspólnotowym. W OD średni ważony margines podcięcia cenowego, wyrażony jako procent cen sprzedaży przemysłu wspólnotowego, wynosił 17,42 % dla ChRL.

4. **Sytuacja przemysłu wspólnotowego**

(65) Zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego badanie wpływu przywozu dumpingowego na przemysł Wspólnoty zawierało ocenę wszystkich czynników gospodarczych, które wywierają wpływ na stan przemysłu wspólnotowego w okresie badanym. Ze względu na wymóg poufności i ponieważ analiza dotyczy jedynie dwóch przedsiębiorstw, większość wskaźników przedstawiono w formie zindeksowanej lub w formie przedziałów wielkości.

a) *Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych*

(66) Produkcja przemysłu wspólnotowego wzrosła o 5 % w badanym okresie, zaś moce produkcyjne wzrosły o 3 %, aby odnieść korzyść ze zwiększonej konsumpcji. W całym badanym okresie moce produkcyjne nieznacznie wzrosły o 2 %.

	2004	2005	2006	OD
Produckcja w tonach (zakresy)	260 000-280 000	265 000-285 000	270 000-290 000	275 000-295 000
Produkcja (indeks)	100	99	102	105
Moce produkcyjne w tonach (zakresy)	315 000-335 000	315 000-335 000	320 000-340 000	320 000-340 000
Moce produkcyjne (indeks)	100	100	103	103
Wykorzystanie mocy (indeks)	100	99	99	102

b) *Wielkość sprzedaży i udziały w rynku we Wspólnocie*

(67) Zważywszy, że przemysł wspólnotowy obejmuje tylko dwóch producentów oraz że dostawy na rynek wspólnotowy kwasu cytrynowego pochodzą jedynie z trzech źródeł (przemysł wspólnotowy, ChRL i Izrael), dane dotyczące udziałów rynkowych przemysłu wspólnotowego są przedstawione w formie zindeksowanej w celu ochrony poufności danych dostarczonych jako poufne przez przemysł wspólnotowy, zgodnie z art. 19 rozporządzenia podstawowego.

(68) Przedstawione niżej dane liczbowe pokazują sprzedaż przemysłu wspólnotowego niezależnym klientom we Wspólnocie. Wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego niezależnym klientom we Wspólnocie wzrosła o 5 % między 2004 r. a OD. Fakt ten należy rozpatrywać w świetle 15 % wzrostu konsumpcji we Wspólnocie. W tym kontekście udział przemysłu wspólnotowego w rynku od 2004 r. do OD stale spadał i ogółem spadł o pięć punktów procentowych w OD.

Przemysł wspólnotowyy	2004	2005	2006	OD
Wielkość sprzedaży (indeks)	100	98	99	105
Udział w rynku (indeks)	100	99	94	91

(69) Jednostkowe ceny sprzedaży kształtowały się następująco:

	2004	2005	2006	OD
Ceny jednostkowe w EUR (zakresy)	750-850	750-850	780-880	780-880
Ceny jednostkowe (indeks)	100	100	102	103

Przedstawiona powyżej tabela pokazuje, że w badanym okresie ceny wzrosły nieznacznie – o 3 %. Zwraca się uwagę na fakt, że główne surowce do produkcji kwasu cytrynowego stanowią cukier/-melasa lub glukoza (otrzymywana ze zbóż). Ponadto przy produkcji kwasu cytrynowego duże znaczenie ma koszt energii. Przy produkcji kwasu cytrynowego koszt energii ogółem to 16 % kosztów całkowitych, a zatem w zwykłych warunkach można spodziewać się, że znaczna zmiana cen ropy i gazu będzie mieć bezpośredni wpływ na cenę sprzedaży kwasu cytrynowego.

(70) Stwierdzono, że ceny głównych surowców na rynku światowym (cukier/melasa, glukoza i energia) znacząco wzrosły w badanym okresie, prowadząc do znacznego wzrostu kosztów produkcji. Ta zmiana nie miała przełożenia na ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego, ponieważ w tym samym okresie ceny te wzrosły tylko o 3 %. W ten sposób, aby nie stracić klientów, przemysł wspólnotowy przeniósł na nich tylko niewielką część wyższych kosztów.

c) *Zapasy*

(71) Poniższe liczby dotyczą wielkości zapasów pod koniec każdego okresu. W odpowiedzi na wzrost popytu na rynku poziom zapasów spadł o 28 %.

	2004	2005	2006	OD
Zapasy w tonach (zakresy)	20 000-25 000	20 000-25 000	20 000-25 000	15 000-20 000
Zapasy (indeks)	100	98	97	72

d) *Inwestycje i zdolność do pozyskania kapitału*

(72) Roczne inwestycje przemysłu wspólnotowego w produkcję produktu podobnego w badanym okresie dramatycznie spadły i w OD ograniczone zostały jedynie do prac w zakresie utrzymania.

	2004	2005	2006	OD
Inwestycje (indeks)	100	81	82	79

e) *Rentowność i zwrot z inwestycji oraz przepływy pieniężne*

(73) Ze względu na bardzo wysokie i zakłócające koszty nadzwyczajne, poniesione przez głównego producenta wspólnotowego, uznano, że ustalanie rentowności na podstawie zysku netto przed opodatkowaniem nie byłoby właściwe. W związku z tym rentowność przemysłu wspólnotowego ustalono, wyrażając zysk operacyjny ze sprzedaży produktu podobnego niepowiązanym klientom jako odsetek obrotów tej sprzedaży.

	2004	2005	2006	OD
Rentowność sprzedaży WE (zakres)	0 %-10 %	0 %-10 %	(– 10 %)-0 %	(– 10 %)-0 %
Rentowność sprzedaży WE (indeks)	100	141	– 126	– 166
Zwrot całkowitych inwestycji (zakres)	(– 10 %)-0 %	0 %-10 %	(– 10 %)-0 %	(– 15 %)-(– 5 %)
Zwrot z całkowitych inwestycji (indeks)	– 100	124	– 75	– 175
Przepływy pieniężne (indeks)	100	133	70	61

(74) W okresie badanym rentowność przemysłu wspólnotowego uległa znacznemu pogorszeniu. Zwrot z inwestycji całkowitych obliczono, wyrażając zysk operacyjny z produktu podobnego jako odsetek wartości księgowej netto aktywów trwałych przyporządkowanych produktowi podobnemu. Ten wskaźnik kształtował się wraz z rentownością, wykazując znaczny spadek w okresie badanym. W odniesieniu do przepływów pieniężnych również zaobserwowano podobną niekorzystną tendencję, która doprowadziła do radykalnego, ogólnego pogorszenia sytuacji finansowej przemysłu wspólnotowego w OD.

f) *Zatrudnienie, produktywność i płace*

(75) Liczba pracowników w przemyśle wspólnotowym uczestniczących w wytwarzaniu produktu podobnego zmalała o 9 % między 2004 r. a OD. Średni koszt pracy na pracownika zmniejszył się o 11 %.

	2004	2005	2006	OD
Liczba pracowników (indeks)	100	93	92	91
Średni koszt pracy na pracownika (indeks)	100	90	88	89
Produktywność (indeks)	100	106	112	115

(76) Rezultatem restrukturyzacyjnych wysiłków zmierzających do obniżenia kosztów produkcji, racjonalizacji i redukcji liczby pracowników była zwiększona produkcja na jednego pracownika (15 % wzrost w okresie badanym). Można zatem wyciągnąć wniosek, że w okresie badanym przemysł wspólnotowy poczynił bardzo wyraźne postępy w odniesieniu do efektywności kosztowej.

g) *Wielkość marginesu dumpingu*

(77) Jeżeli chodzi o wpływ wielkości rzeczywistych marginesów dumpingu na przemysł wspólnotowy, to, biorąc pod uwagę wielkość i ceny przywozu z kraju objętego postępowaniem, wpływ ten nie może być uważany za nieistotny.

h) *Poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu*

(78) W sytuacji braku informacji o istnieniu dumpingu przed zaistnieniem sytuacji rozpatrywanej w ramach bieżącego postępowania, kwestia ta została uznana za nieistotną.

5. **Wnioski dotyczące szkody**

(79) W badanym okresie zaobserwowano pozorne pozytywne zmiany w przypadku kilku wskaźników szkody: przemysł wspólnotowy w celu zwiększenia swojej efektywności zdołał zwiększyć sprzedaż, wielkość produkcji, moce produkcyjne oraz wykorzystanie mocy produkcyjnych, przy jednoczesnym obniżeniu zapasów i rocznego nakładu pracy.

(80) Jednakże w kontekście wzrostu konsumpcji jego udział w rynku zmniejszył się o 9 % w badanym okresie. Ponadto nastąpiła drastyczna zmiana wskaźników finansowych: rentowność stale malała. Zwrot z inwestycji oraz przepływ środków pieniężnych również wykazywały negatywne zmiany. Było to spowodowane faktem, że znaczący wzrost cen surowca został tylko częściowo odzwierciedlony przez ceny sprzedaży produktu podobnego. Niewielki wzrost cen sprzedaży był niewystarczający, aby przemysł wspólnotowy utrzymał marżę zysku.

(81) W związku z powyższym tymczasowo uznaje się, iż przemysł wspólnotowy odniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

E. **ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY**

1. **Wprowadzenie**

(82) Zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy przywóz po cenach dumpingowych wyrządził szkodę przemysłowi wspólnotowemu w takim stopniu, iż można ją sklasyfikować jako istotną. Oprócz przywozu po cenach dumpingowych zbadano również inne znane czynniki, które w tym samym czasie mogły działać na szkodę przemysłu wspólnotowego, aby sprawdzić, czy nie przypisano temu przywozowi ewentualnej szkody spowodowanej innymi czynnikami.

2. **Skutki przywozu po cenach dumpingowych**

(83) Znaczący wzrost między rokiem 2004 a OD zarówno wielkości przywozu dumpingowego (o 37 %), jak i jego udziału w rynku Wspólnoty (o 7 punktów procentowych) oraz stwierdzone znaczące podcięcie cenowe (wynoszące od 15 % do 21 % w OD), zbiegły się z pogorszeniem sytuacji ekonomicznej przemysłu wspólnotowego, podczas gdy średnie ceny wszystkich producentów eksportujących w ChRL spadły o 6 %.

(84) Skutkiem tych nieuczciwych praktyk cenowych stosowanych w ramach przywozu po cenach dumpingowych z ChRL było poddanie cen na rynku wspólnotowym dużej presji, a w konsekwencji strata udziału w rynku przemysłu wspólnotowego na korzyść przywozu po cenach dumpingowych. Aby nie stracić więcej udziału w rynku, przemysł wspólnotowy nie mógł przenieść wzrastających cen nakładów na swoich klientów w stopniu koniecznym do utrzymania rentowności.

(85) Mając na uwadze wyraźnie ustaloną zbieżność w czasie, z jednej strony, gwałtownego wzrostu przywozu po cenach dumpingowych, które znacznie podcinały ceny przemysłu wspólnotowego, a z drugiej strony – spadku rentowności przemysłu wspólnotowego oraz pogorszenie innych wskaźników finansowych, stwierdza się tymczasowo, iż przywóz po cenach dumpingowych odgrywał decydującą rolę w wystąpieniu szkodliwej sytuacji dla przemysłu wspólnotowego.

3. **Wpływ innych czynników**

a) *Przywóz pochodzący z krajów trzecich innych niż ChRL*

(86) Według Eurostatu Izrael jest głównym krajem trzecim, z którego przywożony jest kwas cytrynowy. Udział w rynku przemysłu z Izraela jest jednakże ograniczony i spadł w badanym okresie, z 5 % w 2004 r. do tylko 3 % w OD. Ponadto średnie ceny przywozu z Izraela utrzymują się na tym samym poziomie lub nawet przekraczają ceny wspólnotowe w badanym okresie.

Średnia cena (EUR)	2004	2005	2006	OD
Izrael	807	788	865	839
Indeks (2004 = 100)	100	98	107	104

(87) Przywóz z innego kraju niż Izrael nie jest znaczący. Na podstawie ustaleń dotyczących tego przywozu można tymczasowo stwierdzić, że przywóz z krajów innych niż ChRL nie przyczynił się do istotnej szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy.

b) *Wzrost kosztów surowców spowodowany reformą rynku cukru UE*

(88) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że wszelka szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy była spowodowana wzrostem cen cukru, stosowanego jako surowiec przy produkcji produktu podobnego, na skutek reformy systemu cukrowego w UE i późniejszego zniesienia refundacji produkcyjnej przyznanej przemysłowi chemicznemu.

(89) W tym względzie zauważono, że producent wspólnotowy stosuje jako surowiec głównie melasę, która nigdy nie została objęta refundacjami produkcyjnymi, choć oficjalnie ujęta jest w ramach wspólnej polityki rolnej dotyczącej cukru.

(90) Postępowanie wykazało, że w tym kontekście, używając cukru jako surowca, przemysł wspólnotowy był upoważniony do refundacji produkcyjnych w ramach wspólnej organizacji rynków cukru w celu utrzymania konkurencyjności na rynku światowym. Refundacje produkcyjne odpowiadały różnicy pomiędzy ceną interwencyjną cukru UE po uprzednim odliczeniu ceny cukru na rynku światowym i standardową kwotą odpowiadającą kosztom wysyłki dla wywozu cukru wspólnotowego. W ten sposób przemysł wspólnotowy otrzymał dostawy cukru po cenach na rynku światowym.

(91) Od lipca 2006 r. system ten został zreformowany poprzez obniżenie ochrony sektora cukru. Według nowego systemu, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru [1], po pierwsze, pozwala się przemysłowi chemicznemu dowolnie negocjować ilości i ceny cukru przemysłowego z producentami cukru i buraka, tzn. że metodyka ceny referencyjnej i kwoty zostały zniesione w tym sektorze. Po drugie, przemysł wspólnotowy również może kupować pewne wolne od opłat celnych ilości cukru przemysłowego na rynku światowym. Wreszcie, jeżeli cukier nie jest dostępny po cenie odpowiadającej światowej cenie cukru, przemysł chemiczny może wnioskować o przyznanie refundacji produkcyjnych. Przepis dotyczący refundacji produkcyjnych, choć nadal istnieje, nie został użyty od lipca 2006 r. Może to wskazywać, że ilości cukru dostępnego po cenach światowych były wystarczające.

(92) Ponadto badanie pokazało, że w zależności od podziału przemysłu wspólnotowego ze względu na surowiec użyty do wytwarzania produktu podobnego cukier przedstawiał od 6 % do 21 % (zakres ten podawany jest w celu zachowania poufności) kosztów wytwarzania od stycznia do czerwca 2006 r. i w OD nie wzrósł bardziej niż ceny cukru na rynku światowym.

(93) W ten sposób badanie pokazało, że reforma sektora cukru nie miała znaczącego wpływu na sytuację przemysłu wspólnotowego.

(94) Na podstawie powyższego wnioskuje się tymczasowo, że reforma rynku cukru nie miała wpływu na szkody poniesione przez przemysł wspólnotowy.

c) *Wzrost cen energii*

(95) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że wszelka szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy była powiązana ze wzrostem cen energii.

(96) W tym względzie zauważono, że produkcja kwasu cytrynowego pochłania dużo energii: przy produkcji koszt energii ogółem to 16 % kosztów całkowitych (zob. motyw 69 powyżej). Koszt energii rzeczywiście wzrósł względnie umiarkowanie w badanym okresie, co zostało odzwierciedlone w koszcie produkcji.

(97) W każdym razie to nie wzrost samego kosztu energii miał negatywny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego, lecz niemożność przeniesienia na swoich klientów w stopniu koniecznym wzrastających kosztów energii na skutek spadku cen spowodowanego przywozem po cenach dumpingowych.

(98) Ponadto stwierdzono, że wzrost cen energii pośrednio wpływałby także na produkcję kwasu cytrynowego, ponieważ europejski przemysł kwasu cytrynowego musi konkurować o węglowodany, jeden ze związków używanych do produkcji kwasu cytrynowego, z przemysłem biopaliw. Jako że popyt na energię wzrasta i stąd wzrasta również popyt na biopaliwa, producenci biopaliw mogliby więcej zapłacić za te węglowodany (tzn. cukier, produkt uboczny w produkcji cukru – melasę, i glukozę). To podniosłoby cenę tych węglowodanów dla przemysłu wspólnotowego. Jednakże jak pokazało badanie kosztu wytwarzania przemysłu wspólnotowego, zob. motyw 69 i 92 powyżej nie nastąpił wzrost kosztu wytwarzania cukru lub melasy, który nie byłby związany z ogólnym wzrostem na rynku światowym. Stąd nie ustalono żadnego pośredniego wpływu przemysłu biopaliwowego na producentów kwasu cytrynowego. Dlatego też argument ten zostaje oddalony.

[1] Dz.U. L 58 z 28.2.2006, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1260/2007 (Dz.U. L 283 z 27.10.2007, s. 1).

(99) Na podstawie powyższego wnioskuje się tymczasowo, że konsekwencje wzrostu kosztów energii nie miały wpływu na szkody poniesione przez przemysł wspólnotowy.

d) *Kartel cenowy przemysłu wspólnotowego*

(100) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że utrata udziału w rynku europejskiego producenta nastąpiła z jego winy i miała związek z istnieniem kartelu kwasu cytrynowego (1991–1995), w którym uczestniczył zarówno skarżący, jak i inny europejski producent, jako poprzedni właściciel. Obaj twierdzą, że w wyniku praktyk antykonkurencyjnych ceny sprzedaży były sztucznie wysokie, co pozwoliło chińskim producentom wejść na rynek. Badanie statystyk pokazuje, że silny wzrost przywozu kwasu cytrynowego z Chin miał miejsce między rokiem 1998 a 1999 (64 %) i nawet widoczniej między rokiem 2002 a 2004 (137 %), kilka lat po zakończeniu kartelu.

(101) Na podstawie powyższego wnioskuje się tymczasowo, że konsekwencje praktyk antykonkurencyjnych, w których brał udział przemysł wspólnotowy, nie miały wpływu na szkody poniesione przez przemysł wspólnotowy.

e) *Wahania walutowe*

(102) Niektóre zainteresowane strony utrzymywały, że dewaluacja dolara amerykańskiego w stosunku do euro sprzyjała przywozowi kwasu cytrynowego na teren Wspólnoty Europejskiej.

(103) Między 2004 r. a końcem OD dolar amerykański stracił 6,01 % wartości w stosunku do euro. Ani rozwój cen przemysłu wspólnotowego, ani wielkość przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, lub z innych krajów trzecich nie odzwierciedla stosunkowo niskiego poziomu dewaluacji dolara amerykańskiego w stosunku do euro.

(104) Dlatego też dewaluację dolara amerykańskiego w stosunku do euro należy uznać za nieznaczną i nie można przyjąć, że stanowiła główny powód utraty udziału w rynku przemysłu wspólnotowego.

(105) Ponadto przypomina się, że w dochodzeniu należy ustalić, czy przywóz dumpingowy (pod względem cen i wielkości) wyrządził istotną szkodę przemysłowi wspólnotowemu lub czy tego rodzaju znaczna szkoda była spowodowana innymi czynnikami. W tym kontekście w odniesieniu do cen art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego stanowi, że niezbędne jest wykazanie, że szkodę spowodował poziom cen przywozu po cenach dumpingowych. Przepis ten odnosi się zatem jedynie do różnicy pomiędzy poziomami cen i z tego powodu nie jest wymagane przeanalizowanie czynników wpływających na poziom wspomnianych cen.

(106) Niemniej nawet, jeśli wahania walutowe USD/EUR między 2004 r. a OD zostaną uwzględnione i założone zostanie, że cała sprzedaż eksportowa do Wspólnoty była dokonywana w Stanach Zjednoczonych, nadal pozostałoby więcej niż 10 % podcięcie cenowe.

(107) W konsekwencji stwierdzono tymczasowo, że aprecjacja euro w stosunko do dolara amerykańskiego nie mogła doprowadzić do zerwania związku przyczynowego między ustaloną szkodą dla przemysłu Wspólnoty, a przywozem objętym postępowaniem, dlatego wniosek odrzucono.

4. **Wnioski dotyczące związku przyczynowego**

(108) Zatem powyższa analiza wykazała, że miał miejsce znaczny wzrost udziału w rynku oraz wielkości przywozu pochodzącego z kraju objętego postępowaniem w okresie badanym, wraz ze znacznym spadkiem cen sprzedaży oraz wysokim poziomem podcięcia cenowego w OD. Wzrost udziału w rynku przywozu po niskich cenach zbiegł się w czasie ze spadkiem udziału w rynku przemysłu wspólnotowego oraz ze spadkiem cen i rentowności.

(109) Z drugiej strony, z badania innych czynników, które mogły spowodować powstanie szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, wynikało, że żaden z powyższych czynników nie mógł wywrzeć znaczącego negatywnego wpływu.

(110) W oparciu o powyższą analizę, która we właściwy sposób wyodrębniła i oddzieliła skutki wszystkich znanych czynników mających wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego od szkodliwych skutków przywozu dumpingowego, stwierdza się tymczasowo, że przywóz pochodzący z kraju, którego dotyczy postępowanie, spowodował istotną szkodę dla Wspólnoty w rozumieniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.

F. **INTERES WSPÓLNOTY**

(111) Komisja zbadała, czy pomimo wniosków dotyczących dumpingu, szkody i związku przyczynowego, istnieją przekonujące powody, które mogłyby nasunąć wniosek, że zastosowanie środków w tym szczególnym przypadku nie leży w interesie Wspólnoty. W tym celu i na mocy art. 21 rozporządzenia podstawowego Komisja rozpatrzyła możliwy wpływ środków na wszystkie zainteresowane strony.

1. **Interes przemysłu wspólnotowego**

(112) Jak wskazano w powyższym motywie 11, przemysł wspólnotowy składa się z dwóch przedsiębiorstw, które posiadają zakłady produkcyjne w Austrii i w Belgii, i zatrudnia od 500 do 600 osób bezpośrednio zaangażowanych w produkcję, sprzedaż i zarządzanie produktem podobnym. Jeśli środki zostaną nałożone, należy spodziewać się zahamowania spadku cen na rynku wspólnotowym i poprawy sytuacji w odniesieniu do cen sprzedaży przemysłu wspólnotowego, w wyniku czego sytuacja finansowa przemysłu wspólnotowego polepszy się.

(113) Z drugiej strony, w przypadku nienałożenia środków antydumpingowych jest prawdopodobne, że utrzyma się negatywna tendencja w rozwoju wskaźników finansowych przemysłu wspólnotowego, a zwłaszcza w jego rentowności. Przemysł wspólnotowy dalej będzie wtedy tracił znaczny udział w rynku, gdyż nie będzie już mógł sprostać sztucznie niskim cenom rynkowym dyktowanym przez przywóz z ChRL. Stąd przypuszczalnie doszłoby do zmniejszenia produkcji i inwestycji, rezygnacji z niektórych mocy produkcyjnych i zmniejszenia zatrudnienia we Wspólnocie.

(114) W tym względzie warto zaznaczyć, że od 2004 r. trzech producentów kwasu cytrynowego we Wspólnocie zakończyło działalność.

(115) W związku z powyższym nałożenie środków antydumpingowych pozwoli przemysłowi wspólnotowemu na poprawę sytuacji po stwierdzonym dumpingu wyrządzającym szkodę.

2. **Interes niepowiązanych importerów**

(116) Jak opisano w motywie 10, czterech importerów objętych próbą odpowiedziało na kwestionariusz. W OD mieli oni 36 % udział w przywozie wspólnotowym produktu objętego postępowaniem. Jeden z importerów objętych próbą nie mógł dostarczyć wymaganych informacji. Z tego powodu przedłożona odpowiedź na kwestionariusz nie mogła zostać uwzględniona. Trzy pozostałe odpowiedzi na kwestionariusz zostały zweryfikowane na miejscu.

(117) Ogólny udział kwasu cytrynowego w całkowitych obrotach z działalności tych importerów był bardzo mały. Średnio około 1 % działalności tych importerów mogło mieć związek z przywozem kwasu cytrynowego z ChRL, co niemniej jednak uznaje się za istotne dla uzupełniania ich asortymentu produktów. Niektórzy importerzy nabywają produkt objęty dochodzeniem nie tylko z ChRL, ale i z innych źródeł ze Wspólnoty i spoza niej, w tym od przemysłu wspólnotowego. Średnia marża zysku uzyskana przez importerów objętych próbą w handlu kwasem cytrynowym, wynosi około 4,4 %.

(118) Importerzy we Wspólnocie opowiadają się przeciwko nałożeniu środków antydumpingowych. Współpracujący importerzy argumentowali, że nałożenie środków miałoby wyraźny negatywny wpływ na ich działalność, ponieważ nie mogliby przenieść podwyżki cen na użytkowników. W tym względzie nałożenie cła antydumpingowego na przywóz z ChRL najprawdopodobniej spowoduje korektę cen rynkowych w górę. Jest bardzo prawdopodobne, że skutek nałożenia tych środków nie wpłynąłby na ogólny wynik importerów, gdyż kwas cytrynowy stanowi zaledwie ułamek ich całkowitego obrotu. Znaczne podcięcie cenowe, stwierdzone po dostosowaniu cen CIF na granicy Wspólnoty, w przypadku kosztów ponoszonych po przywozie wskazuje na możliwość podwyżki cen. Nie można w ten sposób wykluczyć, że importerzy nie przeniosą części swoich należności na swoich klientów z sektora przemysłu żywnościowego i napojów. W każdym razie z uwagi na ograniczony udział sprzedaży tego produktu w działalności importerów i ich obecną marżę zysku, ogólną i ze sprzedaży kwasu cytrynowego, oczekuje się, że zgodnie z tymczasowymi ustaleniami cło nie wpłynie w sposób istotny na sytuację finansową tych podmiotów gospodarczych.

(119) Stwierdzono, że może to doprowadzić do sytuacji duopolistycznej na rynku Wspólnoty, wykluczając konkurencję ze strony krajów trzecich. Niektóre zainteresowane strony podniosły obawy dotyczące zdolności producentów europejskich do zaspokojenia wzrastającego popytu europejskiego. Dochodzenie wykazało, że nawet przy wykorzystaniu pełnych mocy produkcyjnych przemysł wspólnotowy mógłby zaspokoić jedynie 75 % popytu europejskiego podczas OD. W tym kontekście należy podkreślić, że cła antydumpingowe nie powinny powstrzymywać przywozu, lecz raczej przywracać równe warunki. Tymczasowo stwierdza się, że w połączeniu z przywozem z krajów trzecich, takich jak Izrael, zapewnią one wystarczające dostawy, aby zaspokoić popyt Wspólnoty. Jednakże poziom przywozu z ChRL po wprowadzeniu środków tymczasowych zostanie uważnie zbadany, aby przyjrzeć się sytuacji w zakresie dostaw na rynku UE.

(120) Mimo że importerzy/dystrybutorzy opowiadają się przeciwko nałożeniu środków antydumpingowych, na podstawie dostępnych informacji można stwierdzić, że interes Wspólnoty, czyli zahamowanie nieuczciwych i szkodliwych praktyk handlowych stosowanych przez ChRL, równoważy ewentualne korzyści, jakie odniosłaby ta grupa z nienałożenia środków antydumpingowych.

3. **Interes użytkowników**

(121) Dziesięciu użytkowników wypełniło kwestionariusz dla użytkowników. Wszystkie odpowiedzi były niepełne i nie mogły zostać całkowicie włączone do badania, chociaż jasno wynika z nich, że kwas cytrynowy ma wiele innych zastosowań, ale tylko w małych ilościach. W tym przypadku wpływ ceł antydumpingowych nie miałby znaczenia dla kosztów produkcji. Tylko jeden współpracujący użytkownik wskazał, że nałożenie jakichkolwiek środków miałoby duży wpływ na jego działalność, nie uzasadniając tego dalszymi argumentami.

(122) Uwzględniając powyższe informacje i ogólny niski poziom gotowości do współpracy, zaproponowane środki prawdopodobnie w niewielkim stopniu wpłyną na sytuację użytkowników we Wspólnocie.

4. **Wnioski dotyczące interesu Wspólnoty**

(123) Można oczekiwać, że w wyniku nałożenia środków przemysł wspólnotowy będzie miał możliwość nadrobienia strat w sprzedaży i udziale w rynku oraz polepszenia rentowności. W świetle pogarszającej się sytuacji przemysłu wspólnotowego istnieje duże ryzyko, że w sytuacji braku środków przemysł wspólnotowy zamknie zakłady produkcyjne i zwolni pracowników. Ogólnie użytkownicy we Wspólnocie również skorzystaliby na nałożeniu środków w takim sensie, iż odpowiednia wielkość podaży kwasu cytrynowego byłaby zapewniona, a ogólny wzrost ceny kupna kwasu cytrynowego byłby umiarkowany. W świetle powyższego tymczasowo uznaje się, że w niniejszym przypadku nie ma okoliczności zmuszających do nienakładania środków z uwagi na interes Wspólnoty.

G. **PROPOZYCJA TYMCZASOWYCH ŚRODKÓW ANTYDUMPINGOWYCH**

(124) W świetle wniosków dotyczących dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty należy nałożyć tymczasowe środki w celu zapobieżenia dalszym szkodom dla przemysłu wspólnotowego wynikającym z przywozu po cenach dumpingowych.

1. **Poziom usuwający szkodę**

(125) Poziom środków antydumpingowych powinien być wystarczający do usunięcia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, spowodowanej przywozem po cenach dumpingowych, nie przekraczając jednak ustalonych marginesów dumpingu. Obliczając konieczną do usunięcia skutków szkodliwego dumpingu kwotę cła, uznano, że wszelkie środki powinny umożliwić przemysłowi wspólnotowemu uzyskanie zysku przed opodatkowaniem w wysokości, jaką mógłby uzyskać w normalnych warunkach konkurencji, tzn. przy braku przywozu po cenach dumpingowych. W tym względzie zastosowany został docelowy zysk wynoszący 9 %, w oparciu o zysk uzyskany przed największym wzrostem chińskiego przywozu kwasu cytrynowego.

2. **Środki tymczasowe**

(126) W związku z powyższym oraz zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego uznaje się, że tymczasowe cło antydumpingowe powinno zostać nałożone na poziomie najniższego spośród ustalonych marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła, która w każdym przypadku odpowiada marginesowi szkody.

(127) Poziom współpracy był bardzo wysoki, dlatego też uznano za właściwe ustalenie cła dla pozostałych przedsiębiorstw, które nie współpracowały w dochodzeniu, na poziomie największego cła, które ma być nałożone na przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu. Dlatego też ustanowiono cło rezydualne w wysokości 49,3 %.

(128) Wysokości tymczasowego cła antydumpingowego powinny zatem być następujące:

Eksporterzy objęci próbą	Proponowane cło antydumpingowe
Anhui BBCA Biochemical Ltd Co. Ltd	42,2 %
DSM Citric Acid (Wuxi) Ltd	13,2 %
RZBC Co.	43,2 %
RZBC (Juxian) Co. Ltd.	43,2 %
TTCA Co., Ltd.	49,3 %
Yixing Union Biochemical	38,8 %
Laiwu Taihe Biochemistry Co. Ltd	43,2 %
Shanxi Ruicheng	43,2 %
Weifang Ensign Industry Co. Ltd	43,2 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	49,3 %

(129) Powyższe środki antydumpingowe ustalono tymczasowo w formie ceł *ad valorem*. Biorąc pod uwagę fakt, że moce produkcyjne przemysłu wspólnotowego mogą być niewystarczające do zaspokojenia potrzeb rynku wspólnotowego (zob. motyw 119), poziom przywozu z ChRL po wprowadzeniu środków tymczasowych zostanie uważnie zbadany. W przypadku wystąpienia trudności w dostawach kwasu cytrynowego na rynek wspólnotowy uwzględnione zostanie zastosowanie alternatywnych form środków.

3. **Postanowienia końcowe**

(130) Aby zapewnić dobre zarządzanie, należy ustalić okres, w którym zainteresowane strony, które zgłosiły się w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, mogłyby przedstawić swoje opinie na piśmie oraz złożyć wniosek o przesłuchanie. Ponadto należy podkreślić, iż ustalenia w sprawie nałożenia ceł dokonane na potrzeby niniejszego rozporządzenia mają charakter tymczasowy i mogą zostać ponownie rozważone przy nakładaniu wszelkich środków ostatecznych.

(131) Określone w niniejszym rozporządzeniu stawki indywidualnego cła antydumpingowego zostały ustalone na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. W związku z tym odzwierciedlają one sytuację tych spółek ustaloną w niniejszym dochodzeniu. Stawki ceł (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw") stosuje się wyłącznie do przywozu produktów pochodzących z ChRL i produkowanych przez te przedsiębiorstwa, a zatem przez wymienione, określone podmioty prawne. Przywożone produkty wyprodukowane przez jakiekolwiek inne przedsiębiorstwo, którego nazwa i adres nie są wyszczególnione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez podmioty powiązane z wyszczególnionymi przedsiębiorstwami, nie mogą korzystać z tych stawek i podlegają ogólnokrajowym stawkom cła.

(132) Wszelkie wnioski o zastosowanie indywidualnej stawki cła antydumpingowego dla przedsiębiorstwa (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy kierować do Komisji wraz z wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą krajową i eksportową, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. Stosownie do potrzeb rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z ceł indywidualnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu cytrynowego i cytrynianu trisodu, dihydratu, objętych kodami CN 2918 14 00 oraz ex 2918 15 00 (kod TARIC 2918 15 00 10), pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego, mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Wspólnoty przed ocleniem, jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wytworzonych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Cło antydumpingowe (%)	Dodatkowy kod TARIC
Anhui BBCA Biochemical Co., Ltd – Nº 73, Fengyuandadao Road, Bengbu City 233010, Anhui Province, PRC	42,2	A874
DSM Citric Acid (Wuxi) Ltd – West Side of Jincheng Bridge, Wuxi 214024, Jiangsu province, PRC	13,2	A875
RZBC Co., Ltd – Nº 9 Xinghai West Road, Rizhao, Shandong Province, PRC	43,2	A876
RZBC (Juxian) Co. Ltd, West Wing, Chenyang North Road, Ju County Shandong Province, PRC,	43,2	A877
TTCA Co., Ltd. – West, Wenhe Bridge North, Anqiu City, Shandong Province, PRC	49,3	A878
Yixing Union Biochemical Co., Ltd – Industry Zone Yixing City 214203, Jiangsu Province, PRC	38,8	A879
Laiwu Taihe Biochemistry Co. Ltd, PRC	43,2	A880
Shanxi Ruicheng Yellow River Chemicals Co. Ltd., PRC	43,2	A881
Weifang Ensign Industry Co. Ltd, PRC	43,2	A882
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	49,3	A999

3. Dopuszczenie do swobodnego obrotu na terenie Wspólnoty produktu, o którym mowa w ust. 1, uwarunkowane jest wpłaceniem zabezpieczenia w wysokości kwoty cła tymczasowego.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Nie naruszając przepisów art. 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96, zainteresowane strony mogą zwrócić się o ujawnienie istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których przyjęto niniejsze rozporządzenie, przedstawić swoje opinie na piśmie i wystąpić o możliwość złożenia przed Komisją ustnych wyjaśnień w ciągu jednego miesiąca od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Zgodnie z art. 21 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 zainteresowane strony mogą przedstawiać uwagi odnośnie do zastosowania niniejszego rozporządzenia przez okres jednego miesiąca od daty jego wejścia w życie.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 1 niniejszego rozporządzenia obowiązuje przez okres sześciu miesięcy.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji
Peter MANDELSON
Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 489/2008

z dnia 2 czerwca 2008 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 806/2007 otwierające i ustalające zarządzanie kontyngentami taryfowymi w sektorze wieprzowiny

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny [1], w szczególności jego art. 11 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 806/2007 [2] otworzyło niektóre kontyngenty taryfowe na przywóz produktów w sektorze wieprzowiny.

(2) W odpowiedzi na pytania dotyczące przywozu niektórych produktów w ramach kontyngentów o numerach porządkowych 09.4038 i 09.4074 oraz w celu jednolitego stosowania należy wyjaśnić wyszczególnienie towarów objętych wyżej wymienionymi numerami porządkowymi.

(3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 806/2007.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wieprzowiny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1 rozporządzenia (WE) nr 806/2007 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Do celów niniejszego rozporządzenia, do produktów objętych kodami CN ex 0203 19 55 i ex 0203 29 55 kontyngentów o numerach porządkowych 09.4038 (grupa G2) i 09.4074 (grupa G7) załącznika I zalicza się: szynki i ich kawałki.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

[1] Dz.U. L 282 z 1.11.1975, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, s. 2). Rozporządzenie (EWG) nr 2759/75 zostanie zastąpione rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1), począwszy od dnia 1 lipca 2008 r.

[2] Dz.U. L 181 z 11.7.2007, s. 3.

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 11 grudnia 2007 r.

w sprawie pomocy państwa C 51/06 (ex N 748/06) przyznanej przez Polskę na rzecz Arcelor Huta Warszawa

(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 6077)

(Jedynie tekst w języku polskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/406/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

uwzględniając Protokół nr 8 do Traktatu o przystąpieniu *w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali* [1],

po zaproszeniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag [2] zgodnie z wyżej wymienionymi artykułami i po uwzględnieniu tych uwag,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

(1) W 2002 r. spółka Arcelor Huta Warszawa (zwana dalej „AHW"), wówczas jeszcze Huta L.W. Sp. z o.o. (zwana dalej „HLW"), przedstawiła polskim władzom plan restrukturyzacji (zwany również indywidualnym biznesplanem). Plan ten (zwany dalej „IBP 2003") został zaktualizowany w marcu 2003 r.

(2) Proces restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali w Polsce rozpoczął się w czerwcu 1998 r., gdy Polska przedstawiła Wspólnocie pierwszy program restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali w celu wypełnienia wymogów zawartych w art. 8 ust. 4 Protokołu nr 2 do Układu Europejskiego z Polską (zwanym dalej „art. 8 ust. 4"), który przez pierwsze pięć lat po wejściu w życie Układu zezwalał wyjątkowo – w odniesieniu do wyrobów stalowych – na udzielanie pomocy państwa przeznaczonej na cele restrukturyzacji.

(3) Dnia 5 listopada 2002 r. Rada Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej zatwierdziła Program restrukturyzacji i rozwoju hutnictwa żelaza i stali w Polsce do 2006 r., a dnia 25 marca 2003 r. na tej podstawie przyjęła w ostatecznej wersji Krajowy Program Restrukturyzacji (zwany dalej „KPR"). Program ten zasadniczo pozwala na przyznawanie pomocy polskiemu przemysłowi stalowemu w związku z jego restrukturyzacją w okresie od 1997 r. do 2006 r. na kwotę maksymalną 3,387 miliarda PLN (846 milionów EUR) [3].

(4) KPR został przedłożony Komisji. Komisja oceniła program w dniu 25 marca 2003 r. Na tej podstawie Komisja przedstawiła propozycję decyzji Rady w sprawie przedłużenia do końca 2003 r. okresu karencji

[1] Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 948.
[2] Dz.U. C 35 z 17.2.2007, str. 41.

[3] Przyjęto, że 1 EUR = 4 PLN.

na udzielanie pomocy państwa w polskim sektorze hutnictwa stali w ramach Układu Europejskiego (okres ten początkowo obowiązywał tylko do 1997 r.), pod warunkiem osiągnięcia przez beneficjentów rentowności do 2006 r. Rada zatwierdziła tę decyzję w lipcu 2003 r. ([4]).

(5) W związku z tym UE zezwoliła Polsce, w drodze odstępstwa od swoich zasad ([5]), na przyznanie przemysłowi stalowemu pomocy na restrukturyzację. Ostatecznie ustalenia te zawarto w Protokole nr 8 do Traktatu o przystąpieniu w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali (zwanym dalej „Protokołem nr 8") ([6]). W protokole tym zatwierdzono przyznanie pomocy państwa ośmiu wskazanym spółkom, w tym HLW, na kwotę maksymalną 3,387 miliarda PLN przed końcem 2003 r., pod warunkiem zakończenia restrukturyzacji najpóźniej do dnia 31 grudnia 2006 r. ([7]). KPR przyznaje HLW pomoc na restrukturyzację w kwocie 322 milionów PLN (zob. tabela 8), co potwierdzono w IBP 2003 i i co powinno zostać wdrożone zgodnie z pkt 9 lit. a) i h) Protokołu nr 8.

(6) W celu zapewnienia zgodności z warunkami określonymi w Protokole nr 8, zawarto w nim szczegółowe postanowienia dotyczące realizacji i monitorowania pomocy. Polska została zobowiązana między innymi do składania dwa razy w roku sprawozdania monitorującego, a w latach 2004, 2005 i 2006 niezależny konsultant miał dokonać niezależnej oceny wyników monitorowania. Jak do tej pory, sprawozdania z działalności HLW/AHW zostały przedstawione w lutym 2004 r., kwietniu 2005 r., maju 2006 r. i czerwcu 2007 r. Zostały one omówione z władzami polskimi oraz beneficjentami i zatwierdzone przez służby Komisji oraz polskie władze.

(7) W 2005 r. AHW wprowadziła zmiany do IBP HLW (dalej „IBP 2005"), a wniosek o zatwierdzenie tych zmian przez Komisję złożono na podstawie pkt 10 Protokołu nr 8.

(8) W piśmie z dnia 6 grudnia 2006 r., Komisja poinformowała Polskę o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy wykorzystanej potencjalnie niezgodnie z przeznaczeniem.

(9) Decyzję Komisji w sprawie wszczęcia postępowania ogłoszono w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ([8]). Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia swoich uwag dotyczących wyżej wspomnianej pomocy.

(10) Polska odpowiedziała pismem z dnia 2 marca 2007 r. Dnia 19 marca 2007 r. Komisja otrzymała uwagi również od beneficjenta, AHW, które przekazała razem z pytaniami Polsce. Po spotkaniu z władzami polskimi i beneficjentem w marcu 2007 r., dnia 2 kwietnia i 6 sierpnia 2007 r. Polsce przesłano dalsze pytania. Odpowiedź Polski otrzymano dnia 4 czerwca 2007 r. i 1 października 2007 r.

(11) Następnie dnia 18 października 2007 r. służby Komisji poinformowały Polskę o swojej wstępnej ocenie sprawy i po wymianie informacji pomiędzy władzami polskimi a Komisją, dnia 16 listopada 2007 r., władze polskie zawiadomiły o zamiarze spłacenia pomocy przez spółkę „bez względu na sytuację prawną".

(12) W piśmie z dnia 22 listopada władze polskie potwierdziły, że dnia 20 listopada 2007 r. AHW wpłaciła na zablokowany na rzecz Ministerstwa Finansów rachunek bankowy kwotę 2 089 768 EUR. Zgodnie z warunkami umowy nikt nie ma dostępu do tych środków do dnia przyjęcia niniejszej decyzji. W tym dniu Ministerstwo otrzyma zablokowaną kwotę wraz z odsetkami naliczonymi od dnia 20 listopada 2007 r. Jeśli decyzja nie zostanie wydana do końca lutego 2008 r., zablokowane środki będą ponownie do dyspozycji AHW.

II. SZCZEGÓŁOWY OPIS POMOCY

(13) AHW jest polskim producentem stali produkującym stal ciekłą oraz wyroby długie, a w szczególności stale jakościowe i specjalne (kształtowniki lekkie i ciężkie).

(14) W 1991 r. większość udziałów HLW została przejęta przez włoskiego producenta stali – koncern Lucchini, a następnie sprzedana w 2005 r. spółce Arcelor, która połączyła się z Mittal Steel w 2006 r. ([9]).

([4]) Decyzja Rady z dnia 21 lipca 2003 r. (Dz.U. L 199 z 7.8.2003, str. 17). Zob. decyzja Komisji w sprawie C-20/04, Dz.U. L 366 z 21.12.2006, str. 1, pkt 23 i nast.).

([5]) Zob. *Komunikat Komisji w sprawie pomocy na ratowanie i restrukturyzację oraz na zamykanie zakładów sektora stali* (Dz.U. C 70 z 19.3.2002, str. 21), który zabrania pomocy na restrukturyzację hutnictwa stali.

([6]) Zob. przyp. 1.

([7]) Zgodnie z ostatnim sprawozdaniem monitorującym z czerwca 2007 r. udzielono pomocy w kwocie 2,727 miliarda PLN. Z tych ośmiu beneficjentów trzy spółki, tj. Technologie Buczek (zob. decyzja Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie C 23/06, dotychczas nieopublikowana), Huta Andrzej i Huta Batory, są w trakcie likwidacji, natomiast cztery spółki – Polskie Huty Stali S.A. (obecnie Mittal Steel Poland, zob. decyzja Komisji w sprawie N 186/05, *Zmiana IBP MSP*), Huta Bankowa, Huta Łabędy i Huta Pokój – odzyskały rentowność.

([8]) Por. przyp. 2.

([9]) Zob. decyzja Komisji *Mittal/Arcelor* z dnia 2 czerwca 2006 r., sprawa nr COMP/M.4137.

1. **Program restrukturyzacji określony w IBP 2003**

(15) Komisja rozumie, że w momencie przyjęcia biznesplanu HLW była w trudnej sytuacji finansowej. Nie otrzymywała żadnych dodatkowych środków pieniężnych od Lucchini, swojej spółki holdingowej, która – zdaniem Polski – przechodziła głęboki kryzys finansowy i nie była w stanie sprzedać własnych wartościowych aktywów ze względu na problemy wynikające z uregulowań prawnych. W związku z tym od 1997 r. do 2003 r. spółka miała znaczny niedobór środków pieniężnych, co znalazło odzwierciedlenie w programie restrukturyzacji ([10]).

(16) W związku z tym, w celu przywrócenia rentowności, IBP 2003 dla HLW przewidywał kilka podstawowych zadań restrukturyzacyjnych (pkt 3.2), wśród których najważniejsze obejmowały:

a) „restrukturyzację majątkową i finansową celem pozyskania środków na realizację niniejszego programu, zapewnienia płynności finansowej i obniżenia kosztów finansowych;

b) realizację inwestycji celem dalszej poprawy jakości i asortymentu wytwarzanych wyrobów i dalszego zwiększania konkurencyjności zakładu; obniżenie kosztów […];

c) dalszą poprawę standardów w zakresie ochrony środowiska".

a) *Inwestycje*

(17) W IBP 2003 (pkt 3.3) stwierdza się, że strategia przemysłowa „opiera się o stopniową poprawę asortymentu poprzez znaczne ograniczenie produkcji prętów i kęsów ze stali zwykłej oraz rozwój produkcji koncentrujący się na wytwarzaniu stali specjalnych i jakościowych". W tym celu HLW przewidywała „stopniową realizację kolejnych inwestycji, które obejmą następujące obszary przedsiębiorstwa: walcownię średniodrobną, kuźnię, ciągarnię, halę odlewania wlewków", podczas gdy walcownia zimnej taśmy miała być zamknięta.

(18) W celu realizacji powyższej strategii spółka przewidywała program inwestycji w wysokości [pomiędzy 150 a 220] (*) miliona PLN, które zgodnie z IBP 2003 przedstawiały się następująco:

Tabela 1

Planowane inwestycje w zakresie produkcji stali (= tabela 21 w IBP 2003)

W tys. PLN	2002	2003	2004	2005	2006	Ogółem
Stalownia					[…]	[…]
Walcownie gorące	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[około 95 %]
Ogólne	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Ciągarnia	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Ogółem	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[między 150 a 220 mln PLN]

(19) Jak wskazano w pkt 4.4 IBP 2003, inwestycje koncentrowały się na modernizacji walcowni gorących (zob. tabela 22 w IBP 2003). Obejmowała ona modernizację walcowni średniej oraz wymianę pieców grzewczych zgniatacza kęsisk kwadratowych oraz walcowni dużej. Termin realizacji inwestycji wskazano w tabeli 23 w IBP 2003, zgodnie z którą prawie wszystkie inwestycje miały rozpocząć się w 2002 r.

b) *Restrukturyzacja zatrudnienia*

(20) Zgodnie z IBP 2003 (pkt 4.11), spółka zamierzała zredukować liczbę pracowników z 1 249 do 850. IBP 2005 przewiduje obecnie redukcję zatrudnienia do 700 pracowników. W IBP 2003 na restrukturyzację zatrudnienia przeznaczono 4,03 miliona PLN, z czego 1,5 miliona PLN miało pochodzić ze specjalnej pomocy państwa, 1,17 miliona PLN z programu PHARE, a 1,34 miliona PLN ze spółki ([11]).

([10]) Por. informacje przekazane przez Polskę dnia 4 czerwca 2007 r., pkt 19, 30, 55.

(*) Niektóre części niniejszego tekstu zostały ukryte, by nie ujawniać informacji poufnych; części te zostały oznakowane za pomocą wielokropków w nawiasach kwadratowych. Program inwestycyjny ogółem wynosi między 150 a 220 mln PLN. Aby przedstawić pełniejszy obraz sytuacji, dalsze poufne informacje finansowe podano w przybliżeniu w procentach – jako odpowiedni udział kwoty 150–220 mln PLN (przy założeniu, że 150–220 mln = 100 %).

([11]) IBP 2003, str. 66, tabela 35.

c) *Restrukturyzacja finansowa*

(21) Ponadto IBP 2003 przewidywał restrukturyzację finansową i majątkową, która zgodnie z planem (pkt 3.2) obejmowała „spłatę kredytów krótkoterminowych i sprzedaż zbędnego majątku nieprodukcyjnego".

(22) IBP 2003 przewidywał, zgodnie z pkt 4.7, restrukturyzację zadłużenia w kwocie 513 369 miliona PLN (zgodnie z bilansem kwota ta obejmowała sumę zobowiązań długo- i krótkoterminowych). Miała być ona finansowana z przyszłych zysków i restrukturyzacji majątku. Z restrukturyzacji majątku w 2004 r. i 2005 r. oczekiwano wpływów w kwocie 363 milionów PLN, z czego 60 milionów PLN miało być przeznaczone na pokrycie nowych zobowiązań.

(23) Komisja rozumie, że IBP 2003 przewidywał w szczególności następujące działania w ramach restrukturyzacji finansowej: po pierwsze, anulowano zobowiązania publiczne, co stanowiło pomoc państwa w kwocie 21,5 miliona PLN (zob. 4.12.2); po drugie, od 2000 r. HLW prowadziła bieżącą restrukturyzację majątkową obejmującą sprzedaż majątku nieprodukcyjnego, która miała zapewnić środki na finansowanie programu inwestycyjnego.

(24) Restrukturyzację majątkową należy rozpatrywać, biorąc pod uwagę fakt, że majątek HLW był już przedmiotem transakcji finansowej określonej przez HLW jako „transakcja sprzedaży i leasingu zwrotnego". W 2000 r. spółka uzyskała pożyczkę w kwocie 250 milionów PLN, zabezpieczoną przede wszystkim zastawem na gruntach i budynkach spółki. Dotyczyło to majątku produkcyjnego, jak i nieprodukcyjnego. Spłata miała nastąpić w dwóch płatnościach rocznie do 2010 r. Transakcja była niezbędna, ponieważ HLW potrzebowała środków pieniężnych, ale nie mogła bezpośrednio sprzedać swojego majątku nieprodukcyjnego. Sprzedaż ta miała nastąpić w następnych latach i zapewnić wpływy środków pieniężnych w powiązaniu z obniżeniem obciążeń finansowych.

(25) Zgodnie z IBP 2003 restrukturyzacja majątkowa powinna dotyczyć majątku nieprodukcyjnego (pkt 4.7 i 4.8). Najwyraźniej na koniec 2001 r. sprzedano pierwszą część obejmującą 53 ze 100 hektarów. Sprzedaż pozostałego majątku nieprodukcyjnego opóźniła się jednak na skutek trudności z AKR (Agencją Kapitałowo-Rozliczeniową S.A. – spółką, której udziałowcami są Agencja Rozwoju Przemysłu i Skarb Państwa) dotyczącymi regulacji stanu prawnego części działek niezwiązanych z działalnością produkcyjną.

(26) Ze względu na niedostępność funduszy ze sprzedaży gruntu przewidziano uzyskanie pożyczki pomostowej na kwotę 300 milionów PLN gwarantowanej przez państwo. Pożyczka ta miała być wykorzystana na inwestycje i pokrycie zobowiązań krótkoterminowych (łącznie 219 milionów PLN). Poza tym 53 miliony PLN miały być przeznaczone na realizację inwestycji, które w pierwotnej wersji planu miały być realizowane po roku 2006 (219 milionów + 53 miliony oraz 10 % kosztów finansowania, tj. 27 milionów, daje łącznie kwotę 299 milionów). W związku z tym kwota 219 milionów PLN powinna obejmować przynajmniej […] miliona PLN (tj. […] miliona PLN – 53 miliony PLN) z łącznych środków w kwocie [pomiędzy 150 a 220] miliona PLN planowanych na inwestycje. Pozostała kwota […] miliona PLN (219 milionów PLN – […] miliona PLN) musiała stanowić koszty krótkoterminowej restrukturyzacji finansowej.

d) *Restrukturyzacja w zakresie oddziaływania na środowisko naturalne*

(27) Poza tym IBP 2003 (pkt 4.9) obejmował również oddzielny program inwestycji w zakresie ochrony środowiska naturalnego, przewidujący wdrożenie systemu zarządzania środowiskowego według normy ISO 14001 (o wartości 0,5 miliona PLN), różne inwestycje w ramach rewitalizacji terenów wiążące się z kosztami w wysokości 50 milionów PLN i modernizację wydziału energetycznego (na którą nie przydzielono żadnych środków). Inwestycje te miały być rozpoczęte w 2002 r.

(28) Postępowanie wykazało, że niektóre, ale nie wszystkie środki wskazane w IBP 2003 zostały wdrożone zgodnie z harmonogramem. W szczególności budowa zakładu przerobu złomu została odroczona na lata 2007–2008 i latem 2007 r. była dopiero w trakcie wdrożenia. Dodatkowo zrezygnowano z budowy zakładu przerobu odpadów, ponieważ przerobem odpadów zajmuje się podwykonawca ([12]), co stanowi rozwiązanie bardziej oszczędne.

(29) Postępowanie potwierdziło również twierdzenie Polski, że koszty restrukturyzacji w zakresie oddziaływania na środowisko nie miały być opłacone w trakcie realizacji programu restrukturyzacji, ale pokryte z własnych środków, takich jak przychody z restrukturyzacji aktywów.

e) *Finansowanie restrukturyzacji*

(30) W pkt 4.12 IBP 2003 wskazano zapotrzebowanie na środki finansowe na poziomie 300 milionów PLN (zob. również zestawienie przepływów pieniężnych, pkt 5.1). Ponieważ nigdzie nie stwierdzono inaczej, można przyjąć, że było to całe wymagane finansowanie.

([12]) Zob. sprawozdanie ESC za 2006 r. z lipca 2007 r.

(31) Punkt 4.12 określa finansowanie wymagane dla celów restrukturyzacji na kwotę 113,6 miliona PLN w 2002 r. i 105,3 miliona PLN w 2003 r., a także koszty finansowe w kwocie 21,9 miliona PLN w związku z uzyskaniem powyższych środków w ramach kredytów. Ponadto przewidywano dodatkowe 53 miliony PLN na pokrycie kosztów. Nie wskazano jednak na co dokładnie miało być potrzebne finansowanie.

(32) Po 2003 r. nie przewidywano konieczności dalszego finansowania. Faktycznie, w IBP 2005 AHW, opisując IBP 2003, potwierdza: „[…] Program Restrukturyzacji zakładał podjęcie szeregu działań o charakterze strategicznym oraz operacyjnym, w wyniku których oczekiwana była istotna poprawa rentowności prowadzonej działalności, a w konsekwencji płynności finansowej. Przyjęty Program Restrukturyzacji zakładał stopniową poprawę wskaźników płynności finansowej, począwszy od roku 2003".

f) *Wniosek odnośnie do działań restrukturyzacyjnych w ramach IBP 2003*

(33) Restrukturyzacja opisana w IBP, dla której wymagane było wsparcie nadzwyczajne, obejmuje inwestycje ([pomiędzy 150 a 220] miliona PLN, w tym 53 miliony PLN na inwestycje przyśpieszone), restrukturyzację zatrudnienia (4,03 miliona PLN), umorzenie niektórych zobowiązań publicznych (21,5 miliona PLN), pewną restrukturyzację finansową (81,5 miliona PLN) i koszty finansowania pożyczki (27,1 miliona PLN), łącznie 324,63 miliona PLN.

(34) Restrukturyzacja miała być finansowana głównie z pożyczki gwarantowanej przez państwo, która miała pokryć zapotrzebowanie na środki pieniężne wynikłe z opóźnienia restrukturyzacji majątkowej. Dlatego, aby umożliwić spółce restrukturyzację finansową i inwestycje w latach 2002/2003 i potencjalnie również w 2004 r., spółka otrzymała pożyczkę pomostową gwarantowaną przez Skarb Państwa. W związku z tym restrukturyzacja była wyraźnie powiązana z harmonogramem czasowym.

(35) W IBP 2003 restrukturyzacja majątkowa nie została jednak wskazana jako związana z kosztami restrukturyzacji. Było to raczej bieżące przedsięwzięcie, niezależne od wspieranego pomocą państwa programu restrukturyzacji, dla którego wyraźnie nie potrzeba było dodatkowych środków finansowych od państwa. Również pewne działania, niezwiązane bezpośrednio z przywróceniem rentowności, takie jak działania w obszarze środowiska, były finansowane przez restrukturyzację majątkową i w związku z tym – jak podkreśla Polska – wykraczały poza restrukturyzację.

(36) Faktycznie, jedyną przyczyną, dla której wymieniono restrukturyzację majątkową, jest to, że miała ona zapewnić środki finansowe poprzez sprzedaż majątku nieprodukcyjnego. Nie wspomniano jednak o rozliczeniu transakcji sprzedaży i leasingu zwrotnego.

2. **Pomoc państwa**

(37) Z pomocy w wysokości 322 milionów PLN (obliczonej jako ekwiwalent dotacji netto) pierwotnie zatwierdzonej w ramach KPR AHW uzyskała pomoc przedstawioną w załączonej tabeli przekazanej przez Polskę:

Tabela 2

Pomoc państwa zatwierdzona i uzyskana w 2002 i 2003 r. (*)

	KPR (tys. PLN)	Uzyskana pomoc państwa (tys. PLN)	Różnica (tys. PLN)
Ogółem w latach 2002–2003	321 878 000	203 946 000	117 932 000

(*) Wartości odpowiadają tabeli 36 w IBP 2003; aktualizacja wartości zgodna ze sprawozdaniem monitorującym sporządzonym przez Polskę i niezależnego konsultanta z czerwca 2007 r., zakładając 1 EUR = 3,95 PLN.

(38) Pomoc została przyznana na trzy różne cele:

a) 0,33 miliona PLN na restrukturyzację zatrudnienia (zatwierdzono 1,5 miliona);

b) 20,56 miliona PLN na odpisanie wierzytelności (zatwierdzono 21,5 miliona), co zostało wykorzystane w celu ogólnej poprawy sytuacji finansowej spółki;

c) gwarancję pożyczki w wysokości 183,2 miliona PLN (46,3 miliona EUR, zatwierdzono 299 milionów PLN).

(39) HLW uzyskała pożyczkę z gwarancją państwa od Banku Pekao S.A., na podstawie umowy zawartej pomiędzy HLW a bankiem dnia 10 grudnia 2003 r. Zgodnie z umową pożyczki, pożyczka miała zostać spłacona pięć lat po podpisaniu umowy, tj. dnia 10 grudnia 2008 r.

(40) AHW wystąpiła o gwarancję w sierpniu 2003 r. Została ona udzielona decyzją Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 2003 r. i dotyczyła wartości nominalnej równej 46,3 miliona EUR plus odsetki i inne koszty powiązane do kwoty 58,3 miliona EUR. Decyzja Rady Ministrów stwierdzała, że HLW po pierwsze potrzebuje pomocy na sfinansowanie inwestycji dotyczących walcowni gorącej i kosztów związanych z zakupem majątku w ramach umowy sprzedaży i leasingu zwrotnego, i zalecała wykorzystanie tej pomocy w tym celu. W szczególności:

a) jedna część pożyczki na kwotę do wysokości 14 600 000 EUR była przewidziana na sfinansowanie inwestycji produkcyjnych, inwestycji związanych z walcownią (średnią) oraz modernizacją walcarki (klatek). Jednakże między dniem 30 września 2004 r. a dniem 28 lutego 2005 r. wykorzystano jedynie 2 854 355 EUR w ośmiu ratach, a spłaty dokonano dnia 16 września 2005 r.;

b) kolejna część w kwocie do 31 430 000 EUR była przeznaczona na restrukturyzację wierzytelności poprzez odkupienie majątku produkcyjnego (gruntu i budynków), dzięki czemu spółka chciała spłacić pozostałą część umowy sprzedaży i leasingu zwrotnego. Na dzień 24 sierpnia 2004 r. wykorzystano kwotę 31 245 684 EUR, która została spłacona 16 września 2005 r. Według polskich władz i beneficjenta, pożyczka została wykorzystana na spłacenie umowy sprzedaży i leasingu zwrotnego z 2000 r.

(41) Łącznie spółka stwierdziła, że spłaciła odsetki w kwocie 1 132 788,35 EUR, które były płatne w transzach. W tym celu stwierdzono, że pierwsza transza zapłacona dnia 30 grudnia 2004 r., powinna być przypisana do odpowiednich wykorzystanych części pożyczki, podczas gdy od tego momentu kwoty odsetek mogą być alokowane do powiązanych sum. Władze polskie poinformowały, że doprowadziło to do następującego podziału płatności z tytułu odsetek:

Tabela 3

Zapłacone odsetki

Data, odsetki zapłacone	Ogółem odsetki	Odsetki od części pożyczki przeznaczonej na sprzedaż i leasing zwrotny	Odsetki od części pożyczki przeznaczonej na inwestycje
30.12.2004	371 931 EUR	363 880 EUR	8 051 EUR
30.6.2005	536 522 EUR	491 612 EUR	44 910 EUR
16.9.2005	224 336 EUR	205 557 EUR	18 778 EUR
	1 132 788 EUR	1 061 050 EUR	71 738 EUR

(42) AHW poniosła również następujące wydatki związane z pożyczką gwarantowaną:

a) prowizja przygotowawcza w kwocie 270 000 EUR;

b) opłata dla Skarbu Państwa za udzielenie gwarancji pożyczki w kwocie 583 300 EUR zapłacona dnia 30 kwietnia 2004 r. (1 % łącznej kwoty gwarancji wynoszącej 58 330 000, niezależnie od wielkości faktycznie udzielonej pożyczki);

c) koszty i płatności poniesione przez bank z tytułu umowy pożyczki i obciążające AHW – 55 947 EUR.

(43) Zgodnie z wnioskiem o pożyczkę HLW z 2003 r. obniżenie wielkości pożyczki (w porównaniu z kwotą zatwierdzoną zgodnie z IBP 2003) było własną inicjatywą HLW, ponieważ pożyczka była już wynegocjowana. HLW zastrzegła sobie jednak prawo do zachowania możliwości wystąpienia o pozostałą pomoc w ramach limitu 75 milionów PLN, ale nigdy z niego nie skorzystała.

3. **Realizacja IBP 2003**

(44) Nikt nie kwestionuje tego, że IBP 2003 został wdrożony tylko częściowo. W latach 2002–2004 HLW wydała na restrukturyzację tylko 58,7 miliona PLN. Wydano zaledwie [około 25 % całkowitej kwoty na inwestycje wymienionej w tabeli 1] miliona PLN z kwoty […] milionów PLN na inwestycje związane z modernizacją walcowni gorącej, przewidzianej na lata 2002–2004. Inwestycje dotyczyły tylko modernizacji walcowni średniej, podczas gdy nie dokonano żadnych inwestycji w piece grzewcze zgniatacza kęsisk kwadratowych oraz walcownię dużą. Natomiast z kwoty […] miliona PLN około 0,5 miliona zainwestowano w stalownię, a na inne inwestycje ogólne wydano kwotę […] miliona PLN (zob. lata 2002, 2003 i 2004 w tabeli 4 poniżej).

(45) Komisja nie otrzymała żadnych informacji o tym, czy dokonano restrukturyzacji finansowej. Z IBP 2005 wynika jednak, że zadłużenie HLW na dzień 30 czerwca 2005 r. było w przybliżeniu takie samo jak na koniec 2001 r. (zob. pkt 18 w IBP 2005). Poza tym HLW mogła osiągnąć dodatni wynik z działalności operacyjnej już w 2004 r. W związku z tym Komisja przyjmuje, że spółka dokonała planowanej krótkoterminowej restrukturyzacji finansowej.

(46) Sprawozdania niezależnego konsultanta odpowiedzialnego za monitorowanie potwierdzają, że HLW nie była rentowna w 2004 r. ani na koniec 2005 r. AHW była jednak rentowna na koniec okresu restrukturyzacji (koniec 2006 r.).

(47) Nikt nie kwestionuje tego, że rentowność na koniec 2006 r. wynika z różnych czynników, które poza częściową modernizacją walcowni wiążą się przede wszystkim z doskonałą sytuacją w sektorze hutnictwa stali, która miała pozytywny wpływ na obroty spółki. Poza tym w momencie przejęcia HLW przez Arcelor, tj. silnego inwestora, wszystkie problemy HLW z płynnością zniknęły. Spółka nie była jednak w stanie uzasadnić swojego ogólnego stwierdzenia, że faktyczne wykorzystanie gwarancji dla celów refinansowania było przyczyną osiągnięcia rentowności przez spółkę.

4. **Zmiany IBP 2003**

(48) W 2005 r. wejście nowego właściciela spowodowało istotną zmianę strategii inwestycyjnej. Zamiast modernizacji istniejących walcowni gorących, AHW planuje obecnie budowę nowej walcowni umożliwiającej produkcję wyrobów długich stosowanych w budownictwie. W walcowni jako surowiec wykorzystywane będą 160 mm kęsy kwadratowe, a wytwarzane będą pręty zbrojeniowe ze stali węglowej, pręty okrągłe i płaskie, kształtowniki lekkie oraz kształtowniki kwadratowe i przekroje poprzeczne. Polska wyjaśnia, że taka adaptacja związana jest z rozwojem rynku budowlanego, którego istotny wzrost w okolicach Warszawy przewidywany jest na wiele lat, co w związku z lokalizacją w Warszawie może zapewnić AHW przewagę pierwszego podmiotu na rynku.

(49) Nowa walcownia będzie w pełni funkcjonować w połowie 2008 r. i zastąpi istniejące walcownie gorące, w których modernizację zainwestowano już [około 25 % całkowitej kwoty na inwestycje wymienionej w tabeli 1] miliona PLN. Całkowity koszt programu inwestycyjnego przedstawiono w tabeli poniżej:

Tabela 4

Koszty nowego programu inwestycyjnego w IBP 2005

tys. PLN	2002 (*)	2003 (*)	2004 (*)	2005	2006	Ogółem
Stalownia	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Walcownie gorące	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[około 120 % całkowitej kwoty na inwestycje wymienionej w tabeli 1]
Ogólne	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Ogółem	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[około 140 % całkowitej kwoty na inwestycje wymienionej w tabeli 1]

(*) Inwestycje już zrealizowane na podstawie IBP 2003.

(50) Całkowity koszt inwestycji wyniesie teraz [około 140 % całkowitej kwoty inwestycji wymienionej w tabeli 1] miliona PLN, z czego [około 120 % całkowitej kwoty inwestycji wymienionej w tabeli 1] miliony PLN przewidziano na walcownię gorącą, a więc […] milionów PLN więcej, niż pierwotnie zamierzano przeznaczyć na inwestycje. W kosztach tych jednak uwzględniono już koszt zrealizowanej inwestycji w walcownię średnią w wysokości […] miliona PLN. Po ich odjęciu od kwoty […] milionów PLN, koszt nowej walcowni wynosiłby [poniżej 200] milionów PLN.

5. **Rozwój zdolności produkcyjnej**

(51) Zmiany w zakresie zdolności produkcyjnej AHW przedstawiono w tabeli poniżej:

Tabela 5

Maksymalna roczna zdolność produkcyjna w tys. ton

Produkcja	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	Uwagi
Stal ciekła	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[około 100 % całkowitej zdolności walcowni]	[idem]	Bez zmian
Wyroby płaskie	20	20	20	20	0	0	0	Zgodnie z Protokołem nr 8
Walcownia – walcówka	180	180	180	180	180	0	0	Zgodnie z Protokołem nr 8
Walcownia – handlowe kształtowniki lekkie	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[około 40 %]	0	Nowa strategia (*)
Walcownia – długie kształtowniki ciężkie	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[około 60 %]	0	Nowa strategia (*)
Walcownia – profile kute	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	0	Nowa strategia (*)
Taśma walcowana na zimno	30	0	0	0	0	0	0	Zgodnie z Protokołem nr 8
Nowa walcownia	0	0	0	0	0	[…]	[około 70 %]	Nowa strategia (nieuwzględniona w Protokole nr 8)

(*) Protokół nr 8 nie przewiduje tej obniżki zdolności produkcyjnej.

(52) Po osiągnięciu pełnej zdolności produkcyjnej przez nową walcownię w 2008 r. stara walcownia zostanie zamknięta. W żadnym momencie przed 2007 r. łączna produkcja spółki nie przekroczyła maksymalnej zdolności produkcyjnej wynoszącej […] ton. W związku z tym modyfikacja programu inwestycyjnego spowoduje dalsze obniżenie zdolności produkcyjnej spółki o […] ton.

III. **PODSTAWY WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA**

(53) W swoim piśmie z 6 grudnia 2006 r. Komisja nawiązała do niewdrożenia programu restrukturyzacji AHW i zamiaru sprawdzenia, czy stanowi to potencjalnie niezgodne z przeznaczeniem wykorzystanie udzielonej pomocy restrukturyzacyjnej. W szczególności Komisja wskazała, że znaczna kwota pomocy nie została odpowiednio wykorzystana.

(54) Poza tym Komisja miała wątpliwości, czy może przyjąć zaktualizowany biznesplan zgodnie z pkt 10 Protokołu nr 8, biorąc pod uwagę, że dotyczy on nowych inwestycji, które mogą być przydatne, ale niekonieczne dla celów restrukturyzacji spółki.

IV. **UWAGI POLSKI**

(55) Władze polskie twierdzą, że AHW korzysta z gwarancji państwa zgodnie z warunkami, na których została udzielona, i wyjaśniają, że:

a) po pierwsze, spłata transakcji sprzedaży i leasingu zwrotnego dotyczyła inwestycji, które opisano tylko jako bardzo ogólne działanie, bez ich uszczegółowiania;

b) po drugie, była ona częścią restrukturyzacji finansowej, biorąc pod uwagę, że kwota kosztów restrukturyzacji wynosiła 857 milionów PLN, ponieważ uwzględniają one również straty i zobowiązania jako koszty restrukturyzacji. Polska wskazuje, że te straty obejmują straty za 2002 r. i 2003 r. w kwocie 150 milionów PLN, wykazane w prognozowanym bilansie (s. 79, IBP 2003). Poza tym spółka miała również zobowiązania długo- i krótkoterminowe w kwocie 513,4 miliona PLN. Dodatkowe koszty wynikają z restrukturyzacji zatrudnienia i inwestycji (190,5 miliona PLN);

c) po trzecie, transakcja miała być elementem restrukturyzacji majątkowej zaplanowanej w programie restrukturyzacji. W związku z tym spółka zadecydowała, że aby ograniczyć „negatywny wpływ istniejącego zadłużenia finansowego na przepływy pieniężne, zastąpi istniejącą umowę leasingu zwrotnego dużo tańszym kredytem". Polska wskazała, że było to pilne, ponieważ HLW była w „punkcie wyczerpania swoich zasobów finansowych".

(56) Poza tym polskie władze utrzymują, że transakcja sprzedaży i leasingu zwrotnego również przyczyniła się do rentowności spółki, ale nie uzasadniają tego.

(57) Władze polskie potwierdzają, że termin udzielenia pomocy miał podstawowe znaczenie. Faktycznie twierdzą one, że „potrzeba pomocy państwa istniała tylko w latach 2003–2004", gdy zasadniczo obserwowano zapotrzebowanie na środki finansowe ([13]).

(58) Władze polskie powtarzają, że AHW zwróciła pomoc. Gwarancja państwa miała być tylko uzupełnieniem innych zabezpieczeń pożyczki. Faktycznie bankowi udzielono zabezpieczenia w formie zastawu na gruncie i wszystkich środkach trwałych, a także siedmiu weksli własnych. Poza tym Polska przekazała szczegółowe informacje o różnych innych instrumentach finansowych, z których HLW korzystała w tamtym momencie, i na tej podstawie twierdzi, że HLW była w stanie uzyskać finansowanie na rynku bez gwarancji.

(59) Władze polskie przypominają, że firma Arcelor nie kupiłaby spółki, nie mając pewności, że HLW była „uprawniona do pomocy państwa, którą otrzymała w procesie".

(60) Władze polskie podkreślają, że modyfikacja planu spowoduje szerszy program inwestycyjny niż planowany pierwotnie i że wszystkie inwestycje zostały nieodwołalnie podjęte do końca 2006 r. (tj. przed końcem okresu restrukturyzacji). W związku z tym – zdaniem władz polskich – pomocy nie należy uznać za wykorzystaną niezgodnie z przeznaczeniem, a proponowana modyfikacja programu powinna być uznana za zgodną z zasadami wspólnotowymi.

([13]) Pismo z dnia 4 czerwca 2007 r., pkt 20.

(61) Władze polskie poinformowały, że inwestycja przewidziana w IBP 2005, tj. wymiana walcowni średniej, była omawiana już w 1997 r. Przepływy pieniężne spółki w latach 1997–2003 były jednak niewystarczające na sfinansowanie tej inwestycji. Dopiero gdy firma Arcelor przejęła spółkę, pojawiły się wystarczające środki na jej sfinansowanie ([14]). Poza tym Polska argumentuje, że asortyment wyrobów został określony w IBP 2003 bardzo ogólnie i był nieoptymalny, biorąc pod uwagę zmienioną strukturę popytu na rynku polskim, która wymagała dostosowania asortymentu wyrobów.

(62) Władze polskie argumentują, że zmiany IBP 2005 nie mają ujemnego wpływu na Protokół nr 8. Nowy program jest niezbędny, aby osiągnąć „trwałą rentowność". Obecna rentowność na koniec okresu restrukturyzacji wynikała tylko z pozytywnej sytuacji rynkowej, a także struktury cen/przychodów/kosztów. W tym sensie twierdzi się, że technologia kęsisk nie gwarantowałaby spółce konkurencyjności w długim terminie i wymagałaby zastąpienia nowoczesnym procesem ciągłego odlewania.

(63) Władze polskie sugerują, że nawet jeśli uzyskana pomoc została uznana za dodatkową pomoc operacyjną, trzeba uznać ją za zbilansowaną przez środki kompensacyjne, tj. dalsze obniżenie zdolności produkcyjnej przez spółkę w ramach modyfikacji strategii. Władze polskie potwierdzają również, że HLW nie zrealizowała wszystkich swoich inwestycji, co wynikało z opóźnienia restrukturyzacji majątkowej.

(64) Polska przekazała również Komisji informację o odsetkach naliczonych od pożyczki, które przedstawiono w pkt 41, oraz innych kosztach naliczonych w związku z pożyczką i gwarancją, które przedstawiono w pkt 42.

V. **UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON**

(65) Beneficjent przekazał uwagi na temat wszczęcia postępowania i był następnie informowany o wymianie informacji pomiędzy Komisją a władzami polskimi.

(66) AHW argumentuje, że duża część pomocy została wykorzystana na odkupienie niektórych leasingowanych aktywów, aby obniżyć koszty finansowe. Poza tym, ponieważ inwestycje dotyczyły majątku leasingowanego, jego odkup można uznać za element restrukturyzacji.

(67) Beneficjent utrzymuje także, że gwarancji udzielono przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej (uchwałę Rady Ministrów przyjęto w grudniu 2003 r.) i w związku z tym określenie przeznaczenia pomocy zależało od rządu polskiego. Poza tym spółka wskazuje, że wykorzystała pomoc dokładnie zgodnie z decyzją o jej udzieleniu.

(68) AHW powtarza, że nowy plan służy osiągnięciu celu poprzedniego planu i że zmiana strategii jest niezbędna, aby zapewnić długoterminową rentowność spółki.

VI. **OCENA**

1. **Prawo właściwe**

(69) Punkt 1 Protokołu nr 8 stanowi, że „nie naruszając postanowień artykułu 87 i 88 Traktatu WE, pomoc państwa udzielaną przez Polskę dla celów restrukturyzacji na rzecz określonych części polskiego hutnictwa uznaje się za zgodną ze wspólnym rynkiem", między innymi pod warunkiem spełnienia warunków określonych w tym protokole.

(70) Okres karencji na udzielanie pomocy w ramach restrukturyzacji dla polskiego hutnictwa w ramach Układu Europejskiego Rada przedłużyła do przystąpienia Polski do Unii Europejskiej. Ustalenie to przyjęto na mocy Protokołu nr 8 w ramach przystąpienia Polski do Unii Europejskiej. Aby ten cel osiągnąć, przyjęto ramy czasowe obejmujące zarówno okres przed przystąpieniem, jak i po nim. Dokładniej rzecz ujmując, Protokół nr 8 upoważnia do ograniczonej ilości pomocy na restrukturyzację w latach 1997–2003 i zakazuje dalszej pomocy państwa na restrukturyzację na rzecz polskiego hutnictwa w latach 1997–2006. W tym względzie jednoznacznie różni się od innych przepisów Traktatu o przystąpieniu, takich jak mechanizm przejściowy określony w załączniku IV („procedura dotycząca istniejącej pomocy"), który dotyczy jedynie pomocy państwa udzielanej przed przystąpieniem w takim stopniu, w jakim „ma nadal zastosowanie po" dacie przystąpienia. Protokół nr 8 można więc postrzegać jako *lex specialis*, który, w zakresie spraw, jakich dotyczy, zastępuje inne przepisy Aktu przystąpienia ([15]).

(71) W związku z tym, jako że art. 87 i 88 Traktatu WE normalnie nie dotyczą pomocy udzielonej przed przystąpieniem, której nie stosuje się po przystąpieniu, zapisy Protokołu nr 8 rozszerzają kontrolę nad pomocą państwa w ramach Traktatu WE do wszelkiej pomocy udzielanej na restrukturyzację polskiego hutnictwa w latach 1997–2006.

([14]) Polskie władze potwierdzają, że nakłady inwestycyjne wymagane na adaptację związaną z odlewaniem ciągłym i rozszerzony asortyment produktów są wyższe, ale argumentują, że równoważą je dwa czynniki. Po pierwsze, zastąpienie inwestycji wymianą na nową walcownię zapewni znaczne oszczędności kosztów, które mogą osiągnąć do 85 milionów EUR. Ponadto występują późniejsze oszczędności energii i kosztów eksploatacyjnych.

([15]) Zob. decyzja z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie C 20/04 *Huta Częstochowa* (Dz.U. L 366 z 21.12.2006, str. 1).

(72) Zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu WE decyzję można podjąć po przystąpieniu Polski do UE, ponieważ przy braku przepisów szczegółowych w Protokole nr 8 powinno się stosować zwykłe reguły i zasady. Dlatego stosuje się również rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (dalej zwane „rozporządzeniem proceduralnym") ([16]).

2. **Pomoc wykorzystywana niezgodnie z przeznaczeniem**

(73) Punkt 18 lit. a) Protokołu nr 8 uprawnia Komisję „do podjęcia odpowiednich środków, na mocy których każda spółka będzie zobowiązana do zwrotu pomocy otrzymanej z naruszeniem warunków ustanowionych w niniejszym Protokole […] w przypadku, jeżeli proces monitorowania wykaże, że warunki w uzgodnieniach przejściowych zawartych w niniejszym Protokole nie zostały spełnione".

(74) Po formalnym postępowaniu Komisja stwierdziła, że Polska nie była w stanie rozwiać wątpliwości Komisji dotyczących wykorzystania zapewnionej pomocy na restrukturyzację niezgodnie z przeznaczeniem. Zdaniem Komisji spółka niewłaściwie wdrożyła swój program restrukturyzacji, jak wyraźnie określono w pkt 9 lit. a) i h) Protokołu nr 8. Komisja zauważa, że z udostępnionych środków finansowych (około 34 miliony EUR) tylko niewielka część została wykorzystana zgodnie z IBP 2003 na finansowanie inwestycji, podczas gdy pozostała część, tj. 31,2 miliona EUR, została wykorzystana na cele niewskazane w programie.

(75) W tym celu Komisja, po pierwsze, określiła, jakiego rodzaju działania planowano w pierwotnym IBP, a następnie, czy działania, które zrealizowała spółka, są w jakimkolwiek przypadku niezgodne z regułami wspólnego rynku, a także jaki jest wpływ niezgodności pomocy wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem, biorąc pod uwagę ogólny program przed rozważeniem kwoty pomocy. To, czy nowy program może zmienić ten wniosek, omówiono w następnym pkt 3.

a) *Zakres restrukturyzacji ustalony w pierwotnym planie inwestycyjnym*

(76) Komisja, po pierwsze, wyjaśnia zakres IBP 2003 oraz czy IBP 2003 obejmował spłatę umowy sprzedaży i leasingu zwrotnego w odniesieniu do majątku produkcyjnego, na którą głównie wykorzystano pomoc przeznaczoną na restrukturyzację.

(77) Jak stwierdzono w motywie 34 powyżej, głównym zadaniem programu restrukturyzacyjnego było zagwarantowanie terminowego wykonania określonych działań niezbędnych w celu odzyskania rentowności przez HLW. Były one związane głównie z inwestycjami i restrukturyzacją finansową. Priorytetem programu było umożliwienie restrukturyzacji spółki w 2002 r. i 2003 r.

(78) Po pierwsze, IBP 2003 przewidywał, że HLW ma zainwestować [pomiędzy 150 a 220] miliona PLN. Zarówno beneficjent, jak i władze polskie wydają się jednak wnioskować, że nabycie majątku produkcyjnego można uznać za element programu inwestycyjnego. Polska argumentuje, że inwestycje opisano jako bardzo ogólne działanie, bez ich uszczegółowiania. Ponadto beneficjent utrzymuje, że nabycie było niezbędne dla procesu restrukturyzacji, „ponieważ zakład nie mógłby działać w czasie restrukturyzacji bez tych urządzeń".

(79) Komisja nie może przyjąć tych argumentów. Wyraźnie widać, że IBP 2003 określał inwestycje w pkt 4.4 pod względem kosztów (tabela 21 w IBP 2003, przedstawiona jako tabela 1 w motywie 18), treści (tabela 22 w IBP 2003) i czasu (tabela 23 w IBP 2003). Nie przewidziano żadnej spłaty umowy sprzedaży i leasingu majątku produkcyjnego. Próba ta faktycznie raczej podkreśla to, że polskie władze, jak również beneficjent, nie dostrzegają żadnego przekonującego uzasadnienia spłaty umowy sprzedaży i leasingu. W przeciwnym przypadku program zawierałby to działanie.

(80) Po drugie, IBP 2003 przewiduje ograniczoną restrukturyzację finansową. W przekazanych później informacjach władze polskie twierdzą, że kwota odkupienia majątku produkcyjnego powinna być uwzględniona w restrukturyzacji finansowej ([17]). Utrzymują one, że restrukturyzacja finansowa obejmowała również istniejące straty w kwocie 150 milionów PLN i odroczenie zobowiązań w kwocie 513 milionów PLN, co daje łączne koszty restrukturyzacji na poziomie około 858 milionów PLN.

(81) Komisja nie może jednak zgodzić się z tym, że istniejące straty w kwocie 150 milionów PLN i zmiana harmonogramu spłaty zobowiązań w kwocie 513 milionów PLN to koszty restrukturyzacji. Jak stwierdzono w motywie 22, Komisja nie zaprzecza, że IBP 2003 w pkt 4.7 stwierdza, że „spółka zamierza zrestrukturyzować zobowiązanie na kwotę 513 milionów PLN". Nie wskazano jednak, że jest to niezbędny element zadań restrukturyzacyjnych. Faktycznie, jako zadanie restrukturyzacyjne w pkt 3.2 określono tylko „spłatę kredytów krótkoterminowych i sprzedaż zbędnego majątku nieprodukcyjnego".

([16]) Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1.

([17]) Pismo z dnia 4 czerwca 2007 r., pkt 24.

(82) Ponadto wszystkich rodzajów strat zwykle nie uznaje się za koszt restrukturyzacji, jak twierdzi Polska. Zobowiązania bilansowe niekoniecznie odpowiadają kosztom restrukturyzacji, ponieważ zobowiązania stanowią element normalnej działalności gospodarczej. Prawdą jest, że nadmierne zobowiązania mogą spowodować trudności, ale w takim przypadku restrukturyzacja musi obejmować działania specjalne dotyczące zobowiązań, takie jak zapewnienie dokapitalizowania, kredyty lub umowy o odroczenie spłat. Plan nie przewiduje żadnych takich działań dla celów restrukturyzacji finansowej (pkt 4.7, akapit piąty).

(83) Faktycznie IBP 2003 pkt 4.7 stwierdza, że na sfinansowanie restrukturyzacji wymagane były tylko wpływy w kwocie 363 milionów PLN, które są niższe niż łączne istniejące zobowiązania w kwocie 513 milionów PLN. Ponadto 60 milionów PLN wymienione w pkt 4.7 wydaje się dotyczyć przyszłego kapitału obrotowego. W związku z tym na restrukturyzację przewidziano najwyżej 300 milionów PLN (zob. motyw 30 powyżej).

(84) Wykorzystanie 300 milionów PLN wyjaśniono natomiast w pkt 4.12.1 2003 IBP dotyczącym kosztów i źródeł programu, gdzie stwierdza się, że na lata 2002–2003 potrzebne są środki finansowe w wysokości 219 milionów PLN. Biorąc pod uwagę to, że kwota ta miała obejmować również inwestycje, jak stwierdzono powyżej w motywie 26, środki pozostałe na restrukturyzację finansową wynosiły tylko […] miliona PLN.

(85) Poza tym 81,5 miliona PLN nie wystarczyłoby nawet na pokrycie spłaty umowy sprzedaży i leasingu zwrotnego. W pkt 3.2. 2003 IBP wyraźnie stwierdza się, że restrukturyzacja finansowa będzie dotyczyć tylko zobowiązań krótkoterminowych. W związku z tym restrukturyzacja finansowa zawarta w planie była ograniczona do 81,5 miliona PLN, ale nie obejmowała spłaty umowy sprzedaży i leasingu, która wyraźnie stanowiła zobowiązanie długoterminowe, ponieważ jej spłata miała nastąpić do 2010 r. W związku z tym spłaty umowy sprzedaży i leasingu zwrotnego nie można również uznać za element restrukturyzacji finansowej, która miała być wsparta pomocą.

(86) Ostatecznie polskie władze wydają się zgadzać z tym, że transakcja sprzedaży i leasingu zwrotnego nie była częścią restrukturyzacji majątku, ponieważ nie podnoszą tego argumentu. Pośrednio jednak nawiązują do restrukturyzacji majątku, gdy cytują część dotyczącą restrukturyzacji majątku: „powyższa sprzedaż pozwoli Hucie L.W. spłacić część jej kredytów i zachować płynność finansową" (pkt 64 listu z 4 czerwca).

(87) Władze polskie nie zauważyły jednak, że nigdzie nie stwierdza się, że zmiana harmonogramu spłaty dotyczyć ma całości zobowiązań ze sprzedaży i leasingu zwrotnego, podczas gdy plan w wielu punktach stwierdza, że dotyczy to tylko majątku nieprodukcyjnego. To stwierdzenie powtórzono dwa razy w tym samym rozdziale, z którego pochodzi powyższy cytat wykorzystany przez polskie władze. Faktycznie, wyraźnie stwierdza się, że określone zobowiązania w ramach umowy sprzedaży i leasingu zwrotnego będą przedmiotem restrukturyzacji majątkowej, tj. tej, która obejmuje aktywa nieprodukcyjne (zob. pkt 4.12.1 2003 IBP). Dotyczy to również tak zwanego „Projektu 100 ha" i „Projektu 88 ha". Celem tej restrukturyzacji majątkowej było uwolnienie środków pieniężnych na realizację inwestycji przy jednoczesnej redukcji kosztu finansowego zobowiązań. Nie wspomniano jednak o tym, że należy spłacić całą umowę sprzedaży i leasingu zwrotnego przed terminem, aby ograniczyć obciążenia finansowe. Zamiast tego restrukturyzacja majątkowa ma na celu „redukcję" kosztów finansowych, a nie ich eliminację.

(88) Ostatecznie, biorąc pod uwagę ograniczenia finansowe HLW, Komisja nie widzi żadnego uzasadnienia dążenia HLW do zakupu własnego majątku produkcyjnego, gdy spłata należna była dopiero na późniejszym etapie. Faktycznie, w żadnym przypadku nie wspomniano, że umowa leasingu byłaby przeszkodą dla restrukturyzacji. W szczególności pkt 4.12 IBP 2003 nie potwierdza tego, ponieważ stwierdza tylko, że dzięki sprzedaży pewnego majątku, który został wcześniej określony jako nieprodukcyjny, HLW będzie w stanie obniżyć koszty obsługi umowy leasingowej. Jest to logiczne tylko uwzględniając to, że majątek miał być sprzedany, aby (częściowo) spłacić kredyt i tym samym zwolnić HLW z płatności odsetek od kredytu. Nie wspomina się jednak o odkupie majątku produkcyjnego, który nie zapewniałby generowania środków pieniężnych, ponieważ zostałby zachowany przez firmę.

(89) W związku z tym IBP 2003 nie przewidywał odkupu majątku produkcyjnego. W efekcie HWL wykorzystała pomoc dla celu, który nie był zawarty w programie restrukturyzacyjnym stanowiącym podstawę zatwierdzenia pomocy, stąd pomoc wykorzystano niezgodnie z KPR i decyzją zatwierdzającą, tj. Protokołem nr 8. Zgodnie z art. 1 lit. g) rozporządzenia proceduralnego, takie działanie można uznać za wykorzystanie pomocy niezgodne z przeznaczeniem, biorąc pod uwagę to, że jest ono zdefiniowane jako wykorzystanie pomocy sprzecznie z decyzją zatwierdzającą pomoc państwa ([18]).

b) *Niezgodność pomocy wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem*

(90) Po ustaleniu, że otrzymana pomoc państwa nie została wykorzystana zgodnie z programem, należy wykazać, że ta pomoc wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem jest również niezgodna z regułami wspólnego rynku.

([18]) Wykorzystanie niezgodnie z przeznaczeniem nie wiąże się jednak z zakwestionowaniem tego, czy beneficjent był pierwotnie uprawniony do otrzymania pomocy, ale tylko ze stwierdzeniem, że pomoc wykorzystano niezgodnie z udzielającą jej decyzją.

(91) Wynika to już z formalnego punktu widzenia, zważywszy że spółka nie wykorzystała pomocy zgodnie z planem, podczas gdy zgodnie z Protokołem nr 8 jest zobowiązana do jej właściwego wykorzystania, a po drugie – wszelka inna pomoc państwa wykraczająca poza IBP, KRP i Protokół nr 8 jest niezgodna ze wspólnym rynkiem na mocy pkt 18 Protokołu nr 8.

(92) Poza tym Komisja uznaje, że nie byłaby w stanie uznać faktycznego wykorzystania pomocy za zgodne z regułami wspólnego rynku, chociaż AHW odzyskała swoją rentowność. W tym kontekście Komisja pragnie wyjaśnić, że chociaż beneficjent ma wątpliwości, czy jego obecna rentowność jest wystarczająca, należy stwierdzić, że rozumienie rentowności przez beneficjenta różni się od wstępnej definicji rentowności w załączniku 3 do Protokołu nr 8. To rozumienie zostało uzgodnione w ramach Protokołu nr 8, było monitorowane przez obie strony porozumienia i nie może być wstecznie zmienione przez beneficjenta.

(93) Komisja powtarza jednak, że, po pierwsze, zgodność nie wynika po prostu z tego, że HLW odzyskała rentowność w 2006 r. Samo odzyskanie rentowności nie wystarcza, aby uznać restrukturyzację za zgodną z regułami wspólnego rynku. Ponadto należy zapewnić, że przywrócenie rentowności osiągnięto przy minimalnej kwocie pomocy państwa niezbędnej dla celów restrukturyzacji i że zastosowano środki kompensacyjne. Komisja przypomina, że warunki te wymieniono w art. 8 ust. 4 Układu Europejskiego, do którego odwołano się w pkt 1 Protokołu nr 8. W szczególności koncepcja minimalizacji pomocy państwa do niezbędnego poziomu wskazuje, że pomoc nie powinna być wykorzystywana na finansowanie inwestycji lub środków, które nie mają zasadniczego znaczenia dla restrukturyzacji ([19]).

(94) Po drugie, Komisja przypomina, że plan, tj. zadania restrukturyzacyjne i środki na ich finansowanie muszą zapewnić osiągnięcie rentowności z punktu widzenia *ex ante*. Faktycznie, IBP 2003 kładł szczególny nacisk na realizację i przyśpieszenie inwestycji przy wykorzystaniu pomocy państwa. Po pierwsze wskazano, że inwestycje miały być przesunięte na 2003 r. dzięki kredytowi pomostowemu. Poza tym stwierdzono, że restrukturyzacja majątkowa miała być przeprowadzona w latach 2004–2005, czyli wyraźnie za późno, aby zrealizować program inwestycyjny. W związku z tym, kredyt zapewniono na pokrycie zapotrzebowania na środki finansowe. Faktycznie, we wprowadzeniu do programu powtórzono, że „realizacja programu restrukturyzacji zgodnie z przyjętym harmonogramem oraz kontynuacja działalności przedsiębiorstwa wymaga uzyskania dodatkowych niezbędnych kredytów pomostowych". Podsumowując, kredyt pomostowy uznano za niezbędny, aby zrealizować inwestycje zgodnie z określonym harmonogramem.

(95) W związku z tym fakt, że HLW zdecydowała się na spłatę umowy sprzedaży i leasingu zwrotnego majątku produkcyjnego i nie dokonała inwestycji w terminie, wskazuje, że HLW swoim działaniem – z punktu widzenia *ex ante* – naraziła na ryzyko możliwość odzyskania swojej rentowności. Faktycznie, polskie władze nie przedstawiły żadnej przyczyny, dla której w sierpniu 2003 r., gdy HLW występowała o gwarancję, sytuacja miałaby się zmienić, biorąc pod uwagę to, że od ostatniej aktualizacji planu w marcu 2003 r. upłynęło tylko pięć miesięcy. W związku z tym takie wykorzystanie pomocy nie stanowiło realizacji programu, ale biorąc pod uwagę powiązanie inwestycji z harmonogramem czasowym, raczej stanowiło przeszkodę dla właściwej realizacji planu. W efekcie, z punktu widzenia *ex ante*, spółka wyraźnie naraziła na ryzyko rentowność, bez względu na to, że później ją odzyskała.

(96) Prawdą jest, że środki finansowe nie są oznaczone i to, że wykorzystano pomoc państwa niezgodnie z programem może sugerować, że program restrukturyzacji mógłby być finansowany z innych środków, które pierwotnie miały być wykorzystane na inne cele, dla których obecnie wykorzystano pomoc. Argumentacji takiej nie można jednak przyjąć w przypadku programu restrukturyzacyjnego, w ramach którego środki finansowe spółki powinny być wykorzystane na reorientację firmy, a ze względu na trudności spółki żadne wolne środki nie powinny być dostępne na przedsięwzięcia wykraczające poza plan. W związku z tym wykorzystanie środków z pożyczki gwarantowanej przez państwo na spłatę kredytu na majątek produkcyjny jest przyczyną ograniczenia działań restrukturyzacyjnych w innym obszarze, w szczególności terminowej realizacji powyższych inwestycji.

(97) Poza tym Komisja nie dostrzega związku argumentu polskich władz i beneficjenta, że w 2003 r. spółka miała tak trudną sytuację finansową, że nie była w stanie zrealizować żadnych inwestycji. Jest tak, ponieważ Komisja nie rozumie dlaczego spółka w takiej sytuacji miałaby zdecydować się na spłatę zobowiązań długoterminowych zamiast na podjęcie innych działań, które wskazano jako niezbędne w celu odzyskania rentowności.

([19]) Ta ogólna zasada została już powtórzona. Jest ona określona w pkt 45 wytycznych w zakresie pomocy i restrukturyzacji i potwierdzona w decyzji Komisji w sprawie C31/2001 *Schmitz-Gotha* (Dz.U. L 77 z 24.3.2003, str. 41), w której Komisja odrzuciła nabycie podwykonawcy, które uznano za przydatne, ale nie niezbędne dla celów restrukturyzacji. Podtrzymano ją w sprawie T-17/03 *Schmitz-Gotha* Rec. 2006, s. II-1139.

(98) Poza tym nie jest istotne, że spółka proponuje dzisiaj nadrobienie inwestycji nieprzeprowadzonych w 2004 r., ponieważ wdrożenie było związane z określonym harmonogramem czasowym, co uznano za jedyny sposób odzyskania rentowności do końca 2006 r. Naruszenie to jest ostateczne i również nie można go uniknąć poprzez zmianę IBP. Jest tak, mimo że IBP 2005 przewiduje dodatkowe inwestycje, ponieważ nie mogą one naprawić niewłaściwego wykorzystania środków.

(99) Po trzecie, nawet jeśli HLW mogła w sierpniu 2003 r. założyć, że inwestycje przestały być niezbędne, aby odzyskać rentowność, oznaczałoby to, że HLW wykazała zbyt wysokie koszty restrukturyzacji w IBP 2003, a otrzymana pomoc nie była konieczna dla celów restrukturyzacji. Komisja stwierdza jednak, że jest mało prawdopodobne, iż spółka zaledwie pięć miesięcy po uzgodnieniu IBP 2003 (w marcu 2003 r.) zmieniła swoje zamiary, gdy w sierpniu 2003 r. występowała o gwarancję, stwierdzając, że główna część miała być przeznaczona na spłatę kredytu na majątek produkcyjny. Aby uzasadnić to ustalenie, spółka powinna była w każdym przypadku poinformować o tym Komisję w terminie, czego nie uczyniła.

(100) Niemniej jednak, nawet jeśli inwestycje nie były niezbędne, przekierowanie środków na spłatę sprzedaży i leasingu zwrotnego majątku produkcyjnego nie wydawałoby się uzasadnione jako koszty restrukturyzacji. Sfinansowanie spłaty umowy sprzedaży i leasingu zwrotnego majątku produkcyjnego zostało zorganizowane i mogło dojść do spłaty po zakończeniu okresu restrukturyzacji. Prawdą może być to, że wynikały z tego obciążenia finansowe, ale były one wyraźnie uwzględnione w prognozach finansowych zawartych w IBP 2003. Ponieważ aktywa nie mogły być sprzedane, jedynym skutkiem spłaty byłoby zwolnienie z obciążeń finansowych, co dałoby HLW dodatkową płynność. W efekcie HLW uzyskała dodatkowe środki pieniężne, które można uznać za pomoc operacyjną, jaka mogłaby nawet spowodować nadmierne działania zakłócające rynek. Komisja nie wyobraża sobie, w jaki sposób takie działania mogłyby być zatwierdzone, w przypadku poinformowania o nich Komisji. W związku z tym, jeśli inwestycja nie była faktycznie konieczna, rzeczywiste wykorzystanie pomocy zostałoby uznane za niezgodne ze wspólnym rynkiem.

(101) Poza tym Komisja nie kwestionuje argumentu beneficjenta, że gwarancję wykorzystano zgodnie z decyzją rządu i że rząd miał prawo do określenia przeznaczenia pomocy. Komisja zauważa jednak, że nie ma to wpływu na zgodność gwarancji, która ma być ustalona w odniesieniu do Protokołu nr 8 i IBP 2003, które nie zawierają pomocy dla celów zatwierdzonych przez rząd przy wydawaniu decyzji.

(102) W związku z powyższym Komisja stwierdza, że pomoc wykorzystano w sposób niezgodny z pkt 9 i 18 Protokołu nr 8. Jest ona zatem niezgodna ze wspólnym rynkiem.

c) *Wpływ niezgodności pomocy wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem na całość programu restrukturyzacji*

(103) Ostatecznie należy ocenić wpływ niezgodności pomocy wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem.

(104) W tym celu Komisja, po pierwsze, pragnie wskazać, że obecne postępowanie nie wykazało, że niektóre koszty restrukturyzacji były zbędne, ale że część środków państwowych została wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem. Prawdą może być, że pewne inwestycje mogły być anulowane – idealnie w uzgodnieniu z Komisją. Oznaczałoby to, że faktyczne koszty restrukturyzacji są niższe, a powiązana część pomocy powinna być zwrócona, co jest zgodne z podejściem stosowanym przez Komisję w poprzednich sprawach dotyczących restrukturyzacji sektora hutnictwa stali ([20]). Jednakże w niniejszej sprawie nie tylko zbędne okazały się pewne koszty restrukturyzacji, ale – jak omówiono powyżej – problem wiąże się z tym, że całe finansowanie części restrukturyzacji (tj. 31,2 miliona EUR) utraciło swój cel, biorąc pod uwagę, że z punktu widzenia *ex ante* pożyczka pomostowa została prawie w całości wykorzystana niezgodnie z IBP oraz w sposób zagrażający odzyskaniu rentowności, a z punktu widzenia na moment wystąpienia zmiany dał spółce nadwyżkę środków pieniężnych, którą należy zwrócić. Poza tym takiego wykorzystania środków niezgodnie z przeznaczeniem nie można naprawić wstecznie w ramach późniejszego wdrożenia inwestycji przez spółkę, ponieważ środki zostały przekazane na sfinansowanie inwestycji i restrukturyzacji finansowej w określonym momencie. Ten cel pomocy był nieaktualny już w 2005 r. Faktycznie, gdyby restrukturyzację zorganizowano na późniejszym etapie, pomoc, w szczególności pożyczka pomostowa gwarantowana przez państwo, nie byłaby konieczna. W konsekwencji, wykorzystanie niezgodnie z przeznaczeniem dotyczy wszystkich środków zapewnionych w ramach pożyczki pomostowej, które zostały wykorzystane na sfinansowanie sprzedaży i leasingu zwrotnego majątku produkcyjnego.

(105) Poza tym Komisja zdaje sobie sprawę z tego, że nadwyżka środków finansowych na koniec restrukturyzacji nie jest niczym niezwykłym i że spółki nie należy karać za osiągnięcie lepszych wyników, niż oczekiwano *ex ante*. Taka sytuacja powinna jednak spowodować lepsze wyniki biznesowe, które zapewnią spółce wyższe marże umożliwiające na przykład wcześniejszą spłatę zobowiązań. Nie oznacza to jednak, że spółka może przekierować prawie całą pomoc na cele niewskazane w biznesplanie.

([20]) Decyzja Komisji z dnia 13 września 2006 r. w sprawie N 350a/2006 *MSO* (Dz.U. C 280 z 18.11.2006, str. 4, pkt 48).

(106) Po drugie, należy przypomnieć, że spółka otrzymała również różnego rodzaju inną pomoc państwa, taką jak umorzenie długów i część gwarantowanej pożyczki wykorzystaną na sfinansowanie inwestycji. Te działania wdrożono zgodnie z planem i pomogły one w osiągnięciu rentowności przez spółkę.

(107) Bez względu na to można byłoby przyjąć, że całą restrukturyzację należy uznać za nieudaną, ponieważ program zrealizowano tylko częściowo, podczas gdy z punktu widzenia *ex ante* odzyskanie rentowności zapewniłoby tylko pełne wdrożenie programu restrukturyzacji. W tym kontekście istotne może jednak być to, że spółka odzyskała rentowność ([21]). Jest tak, jeśli tylko spółka nie uzyskała nadmiernej pomocy, która nie była konieczna do odzyskania rentowności. Mówiąc inaczej, wyrównanie tej przewagi przywróci sytuację *ex ante*, tj. skompensuje otrzymanie nadmiernej pomocy. W tym przypadku pozostałe działania wdrożone zgodnie z planem można uznać faktycznie za przyczynę odzyskania rentowności. Dlatego, pod warunkiem odzyskania nadmiernej kwoty otrzymanej pomocy, działania te można uznać za zgodne z przepisami.

(108) W związku z tym, ponieważ pozostałe działania zapewniły odzyskanie rentowności przy minimalnej niezbędnej pomocy, Komisja może stwierdzić, że niezgodnie z przeznaczeniem wykorzystano tylko kwotę gwarantowanej pożyczki, którą wykorzystano dla innych celów, a nie całą pomoc na restrukturyzację, i że pozostałe działania w ramach IBP 2003 zrealizowano zgodnie z przeznaczeniem.

d) *Element pomocowy części gwarantowanej pożyczki wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem*

(109) Wreszcie, należy określić element pomocowy pożyczki gwarantowanej przez państwo w kwocie 31 245 684 EUR. W zasadzie intensywność pomocowa gwarancji może wynosić do 100 % ([22]).

(110) Komisja uznaje jednak, że gwarancja jako forma pomocy miała w tym przypadku ograniczony wpływ zakłócający, biorąc pod uwagę, że pożyczka, dla której HLW uzyskała gwarancję, została po roku spłacona przez Arcelor. W związku z tym Komisja uznaje, że aby skompensować korzyści uzyskane przez spółkę, należy odzyskać tylko dotację odsetkową zapewnioną przez gwarancję za okres, gdy spółka miała do swojej dyspozycji pożyczone środki. Ponadto Komisja zauważa, że spółka wciąż miała pewne szanse na uzyskanie środków finansowych i była w stanie zapewnić właściwe zabezpieczenie, co potwierdza umowa gwarancji, która wymagała zabezpieczenia.

(111) Zgodnie ze stałą praktyką Komisji dotacja odsetkowa odpowiadałaby różnicy pomiędzy odsetkami, które należałoby zapłacić na warunkach rynkowych, a odsetkami faktycznie zapłaconymi przez spółkę. Odsetki rynkowe w tym przypadku byłyby obliczone na podstawie stopy referencyjnej obowiązującej w momencie udostępnienia środków (sierpień 2004 r.) plus 400 punktów bazowych, biorąc pod uwagę, że w 2004 r. HLW nie była rentowna (zob. pkt 46 powyżej), ale była spółką w trudnej sytuacji ([23]). Ustanowiona praktyka Komisji nie pozwala na zejście poniżej 400 punktów bazowych ([24]). Nie potrzeba jednak dodatkowego zwiększenia, ponieważ spółka zapewniła zabezpieczenie, a sektor hutnictwa stali w 2004 r. radził sobie dobrze.

(112) Ponieważ pożyczka została udzielona nie w PLN, lecz w euro, Komisja stosuje stopę referencyjną obowiązującą dla strefy euro, tj. 4,43 %. W tym kontekście należy przypomnieć, że faktycznie otrzymane korzyści należy oszacować poprzez porównanie warunków uzyskanych przez spółkę z warunkami, jakie mogłaby uzyskać na wolnym rynku (bez gwarancji państwa). Normalną praktyką rynkową jest określanie oprocentowania kredytu na podstawie stopy referencyjnej (zazwyczaj odpowiedniej stopy referencyjnej na rynku międzybankowym) dla waluty kredytu, ponieważ wahania wartości pieniądza zależne są od gospodarki, w której stosowana jest dana waluta. Dlatego w przypadku kredytu denominowanego w euro stopa referencyjna przyjęta przez wierzyciela działającego zgodnie z zasadami gospodarki rynkowej powinna być również stopą stosowaną wobec kredytów denominowanych w euro, mimo że kredytu udzielono w Polsce.

([21]) Decyzja Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie C 23/06 *Technologie Buczek*, dotychczas nieopublikowana, w której sytuacja przedstawia się inaczej.

([22]) Obwieszczenie Komisji w sprawie metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych (Dz.U. C 273 z 9.9.1997, str. 3). Zob. również decyzja Komisji z dnia 12 września 2007 r. o otwarciu postępowania w sprawie NN 45/2007 (C 38/2007), *Arbel Fauvet Rail* (Dz.U. C 249 z 24.10.2007, str. 17, motyw 15).

([23]) Komisja kwalifikuje spółkę jako będącą w trudnej sytuacji zgodnie z Wytycznymi wspólnotowymi dotyczącymi pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.U. C 244 z 1.10.2004, str. 2). Ponadto spółkę uznaje się za będącą w trudnej sytuacji, jeśli jest w okresie restrukturyzacji i realizuje plan restrukturyzacji, co ma miejsce w tym przypadku. Jeśli chodzi o wspomniane 400 punktów bazowych, zob. decyzja Komisji z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie C 43/2001, *Chemische Werke Piesteritz* (Dz.U. L 296 z 12.11.2005, str. 19, motywy 107–108) oraz decyzja Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. w sprawie C 38/2005, *Biria* (Dz.U. L 183 z 13.7.2007, str. 27, motyw 83 i nast.).

([24]) Obwieszczenie Komisji w sprawie metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych (Dz.U. C 273 z 9.9.1997, str. 3).

(113) W związku z tym odsetki powinny były być naliczone według stopy 8,43 % rocznie, tj. powinny wynosić 2 807 206 EUR. Kwotę tę należy porównać z faktycznymi wydatkami poniesionymi przez spółkę. Obejmują one odsetki w wysokości 1 061 050 EUR plus premia za gwarancję (jak wskazano w motywie 42 lit. a) i b)), które zgodnie z praktyką Komisji uwzględnia się przy wyliczaniu kwoty pomocy dla gwarancji ([25]).

(114) Koszt gwarancji należy rozłożyć na całą kwotę gwarancji i powiązać z pomocą wykorzystaną niezgodnie z przeznaczeniem plus pokryte gwarancją odsetki. Jest tak, ponieważ ograniczone wykorzystanie części gwarantowanej pożyczki na inwestycje było decyzją biznesową, która nie była znana w momencie organizacji gwarantowanej pożyczki, i która miała zapewnić pożyczkę w kwocie 46 milionów EUR plus odsetki na pięć lat. W innym przypadku pożyczka gwarantowana zostałaby zorganizowana w inny sposób. W związku z tym należy dokonać proporcjonalnego podziału, wyliczając udział opłaty dotyczącej faktycznej kwoty zagwarantowanej i wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem. Poza tym z tej samej przyczyny opłatę należy wyliczyć proporcjonalnie do czasu faktycznie wykorzystanego w związku z gwarancją w odniesieniu do łącznego okresu pięciu lat, ponieważ gwarancja teoretycznie podlegała amortyzacji przez ten okres. Jej wcześniejsze wypowiedzenie stanowi zmianę decyzji biznesowej niezależną od wcześniejszych ustaleń.

(115) Oznacza to, że Komisja zgadza się na odliczenie kosztów opłaty dla Skarbu Państwa i prowizji przygotowawczej wskazanej w motywie 42, ale na podstawie wyliczenia proporcjonalnego najpierw w odniesieniu do faktycznej kwoty gwarantowanej (32,3 (= 31,24 + 1,06 (kwota główna plus faktycznie zapłacone odsetki)) do łącznej kwoty gwarancji (58 330 000 EUR) – a następnie w odniesieniu do przewidywanego wykorzystania przez okres pięciu lat (tj. przez 388 dni z potencjalnych 1 826 dni).

(116) Jeśli chodzi o opłaty za pożyczkę wskazane powyżej w motywie 42 lit. c), Komisja nie uznaje, by były to koszty podlegające odliczeniu od korzyści, biorąc pod uwagę to, że każda pożyczka na warunkach rynkowych musi również wiązać się z podobnymi kosztami, które potencjalnie byłyby nawet jeszcze wyższe.

(117) Prowadzi to do następującego wyliczenia, biorąc pod uwagę odsetki złożone od uzyskanej korzyści naliczone za okres od dnia 24 sierpnia 2004 r. do spłaty według stopy zwrotu równej 7,62 % rocznie:

(EUR)

Łączna kwota sfinansowana	31 245 684,00
Odpowiednie odsetki wymagane od 24.8.2004 r. do 16.9.2005 r.	2 807 206
Odsetki faktycznie zapłacone przez HLW od gwarantowanej pożyczki	1 061 050
Prowizja przygotowawcza za gwarancję, proporcjonalnie do łącznej gwarancji i okresu pożyczki	31 792
Opłata dla Skarbu Państwa, proporcjonalnie do łącznej gwarancji i okresu pożyczk	68 683
Łączne koszty gwarantowanej pożyczki faktycznie poniesione	1 161 525
Różnica odsetek (= korzyść)	1 645 682
Plus odsetki złożone naliczone wg stopy zwrotu za okres od 24.8.2004 r. do 20.11.2007 r.	444 086
Należne na 20.11.2007 r.	2 089 768

e) *Wniosek*

(118) Podsumowując, Komisja stwierdza, że spłata umowy sprzedaży i leasingu zwrotnego w odniesieniu do majątku produkcyjnego nie była przewidziana w IBP 2003 i stanowiła zagrożenie dla odzyskania rentowności, przynajmniej w momencie, gdy pomoc była potrzebna. Ponieważ jednak spółka odzyskała rentowność, wykorzystanie pomocy niezgodnie z przeznaczeniem nie wpłynęło na zgodność pozostałej pomocy. Poza tym, ponieważ gwarancję wypowiedziano, a pożyczka została już spłacona, wymaga się zwrotu tylko dotacji odsetkowej, z której skorzystała HLW w okresie, gdy spółka miała do swojej dyspozycji środki (tj. od momentu przekazania środków pieniężnych do momentu spłaty). Ta dotacja odsetkowa wynosi 1 645 682 EUR.

3. **Zmiana planu**

(119) Polska zwróciła się do Komisji o zatwierdzenie zaktualizowanego IBP, zgodnie z pkt 10 Protokołu nr 8.

(120) Komisja miała do czynienia z podobnymi przypadkami w przeszłości i wyjaśniła, że: *„Zatwierdzenie przez Komisję zmiany IBP musi być oparte na ustaleniu, że zgodność zmiany z celami zawartymi w Protokole nr 8 nie budzi wątpliwości. Tak jest w przypadku, gdy główne dane liczbowe wskazane*

([25]) Zob. Obwieszczenie Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwowej w formie gwarancji, (Dz.U. C 71 z 11.3.2000, str. 14, pkt 3.2).

w Protokole i dotyczące pomocy państwa, zdolności produkcyjnych oraz harmonogramu pozostają niezmienione, a proporcjonalność pomocy państwa określona w protokole jest utrzymana bez podawania w wątpliwość celu rentowności" ([26]).

(121) Komisja wyjaśniła w decyzji w sprawie wszczęcia postępowania wyjaśniającego, że przedmiotowe zmiany nie dotyczą ani zwiększenia całkowitej wysokości pomocy państwa, ani zwiększenia zdolności produkcyjnych ([27]) w okresie restrukturyzacji, ale zmieniony IBP wynika głównie z istotnej zmiany strategii inwestycyjnej spółki i że udzielona pomoc państwa wydaje się być nadużyta w formie pomocy operacyjnej oraz że zakończenie inwestycji nie wymaga dodatkowej pomocy państwa (zob. pkt 54 i 56). Postępowanie zasadniczo potwierdziło, że wątpliwości te nie zostały wyjaśnione, ponieważ pomoc, jak wskazano powyżej, została wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem i jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

(122) IBP 2005 nie eliminuje tej wady, tj. nadwyżki pomocy państwa, i tym samym nie może być zatwierdzony w bieżącej formie. W szczególności wznowienie w międzyczasie programu inwestycyjnego przez AHW nie stanowi wystarczającego środka zaradczego. Jak wykazano powyżej, jest tak, nawet jeśli spółka zrealizowałaby wyłącznie inwestycje wskazane w programie restrukturyzacji. Jest jasne, że nowy program inwestycyjny jest realizowany na dużo późniejszym etapie niż pierwotnie przewidziano w planie. Poza tym jest również jasne, że pierwotna pomoc została udzielona, aby zapewnić wdrożenie harmonogramu programu restrukturyzacyjnego. W związku z tym, celem pomocy było zachęcenie HLW do realizacji tych inwestycji zgodnie z planem, terminowo w latach 2003–2004. Faktycznie, gdyby harmonogram restrukturyzacji odroczono *ex ante* na lata 2004 i 2005, pożyczka pomostowa, a tym samym żadna pomoc nie byłyby potrzebne.

(123) Bez względu na wykorzystanie niezgodnie z przeznaczeniem Komisja zauważa, że w przypadku odzyskania pomocy wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem może zatwierdzić nowy plan. Już w decyzji w sprawie wszczęcia postępowania Komisja wykazała swoją gotowość do zaakceptowanej nowej strategii biznesowej z przemysłowego punktu widzenia, sugerując, że nowa inwestycja będzie korzystna dla przyszłych wyników gospodarczych spółki i ma inne pozytywne skutki w zakresie ochrony środowiska i redukcji kosztów.

(124) W każdym razie Komisja zauważa, że modyfikacja planu nie wymaga żadnej dodatkowej pomocy, ale jest finansowana całkowicie ze środków inwestora. Dlatego Komisja nie widzi podstaw, aby wnieść sprzeciw wobec zaktualizowanego programu, nawet jeśli oznacza to, że strategia spółki ulega zmianie ([28]).

([26]) Decyzja Komisji w sprawie N 186/05, *Zmiana IBP MSP*, motyw 41, i decyzja Komisji nr N 600/04 *Zmiana IBP VPFM*.

([27]) Komisja zauważyła, że nowa inwestycja spowoduje ograniczenie zdolności produkcyjnej z 930 000 do 700 000 ton.

VII. **WNIOSEK**

(125) Podsumowując, Komisja stwierdza, że zgodnie z pkt 9 i 18 Protokołu nr 8 gwarancja na kwotę 31,2 miliona EUR została wykorzystana przez HLW niezgodnie z przeznaczeniem i z naruszeniem obowiązujących przepisów. Biorąc pod uwagę, że gwarancja państwa została wypowiedziana, a pożyczka została spłacona, HLW uzyskała korzyść odpowiadającą dotacji odsetek w kwocie 1 645 682 EUR, którą należy zwrócić. Uwzględniając dobrowolną spłatę w kwocie 2 089 768 EUR, dokonaną przez AHW dnia 20 listopada 2007 r. na zablokowany rachunek bankowy, odpowiadającą kwocie podlegającej zwrotowi wraz z naliczonymi odsetkami, którą władze polskie powinny otrzymać w dniu wydania decyzji, nie wymaga się żadnego dodatkowego zwrotu.

(126) Ponadto, pod warunkiem zwrócenia pomocy, Komisja może, zgodnie z pkt 10 Protokołu nr 8, zatwierdzić zmianę planu, jak wskazano w IBP 2005, ponieważ nie wiąże się ona z dodatkową pomocą i wzmacnia rentowność spółki,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa w kwocie 1 645 682 EUR udzielona przez Polskę z naruszeniem pkt 18 Protokołu nr 8 na rzecz HLW/AsHW została wykorzystana przez HLW/AHW niezgodnie z przeznaczeniem i jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

Artykuł 2

Biorąc pod uwagę spłatę pomocy wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem, określonej w art. 1, Komisja nie wnosi sprzeciwu wobec zmiany biznesplanu przez AHW.

([28]) Na zakończenie Komisja chciałaby również zauważyć, że utrzymuje swój pogląd, że wymiana nie była zawarta już w IBP 2003. IBP stwierdza wyraźnie, że HLW pragnie „oprzeć się o stopniową poprawę asortymentu" poprzez „rozwój produkcji koncentrujący się na wytwarzaniu stali specjalnych i jakościowych". IBP 2005 wyraźnie stwierdza, że „aby wyjść naprzeciw oczekiwaniom rynku, koniecznym stało się przedefiniowanie strategii oraz wzbogacenie portfela huty o nowe produkty". Sugeruje to, że AHW pragnie zaspokoić popyt na stal budowlaną przez budowę nowej walcowni umożliwiającej produkcję stali budowlanej i bardziej efektywne wykorzystanie w tym celu istniejącej stali płynnej. Jasne jest jednak, że przed 2003 r. spółka nie miała środków na takie inwestycje, ale może dokonać ich tylko z pomocą Arcelor.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Rzeczypospolitej Polskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 2007 r.

W imieniu Komisji
Neelie KROES
Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 2 czerwca 2008 r.

zmieniająca decyzję 2004/432/WE w sprawie zatwierdzenia planów w zakresie kontroli pozostałości, przedłożonych przez państwa trzecie zgodnie z dyrektywą Rady 96/23/WE

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 2297)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/407/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylającą dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG [1], w szczególności jej art. 29 ust. 1 akapit czwarty oraz art. 29 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dyrektywie 96/23/WE ustanowiono środki monitorowania substancji i grup pozostałości wymienionych w załączniku I do tej dyrektywy. Na mocy dyrektywy Rady 96/23/WE ujęcie danego kraju i zachowanie go w wykazach krajów trzecich, z których zezwala się państwom członkowskim na przywóz zwierząt i podstawowych produktów pochodzenia zwierzęcego objętych tą dyrektywą, zależy od przedłożenia przez kraj trzeci, którego to dotyczy, planu określającego oferowane przezeń gwarancje w odniesieniu do monitorowania (kontroli) grup pozostałości i substancji, o których mowa w tej dyrektywie.

(2) W decyzji Komisji 2004/432/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie zatwierdzenia przedłożonych przez państwa trzecie zgodnie z dyrektywą Rady 96/23/WE planów w zakresie kontroli pozostałości [2] wymieniono te kraje trzecie, które przedłożyły plan w zakresie kontroli pozostałości, określający gwarancje oferowane przez nie zgodnie z wymogami tej dyrektywy.

(3) Nowa Kaledonia i Tanzania przedstawiły Komisji plany w zakresie kontroli pozostałości w odniesieniu do zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego obecnie niewymienionych w załączniku do decyzji 2004/432/WE. Ocena tych planów oraz dodatkowe informacje otrzymane przez Komisję zapewniają wystarczające gwarancje dotyczące kontroli pozostałości w tych krajach trzecich w odniesieniu do rozpatrywanych zwierząt i produktów. Odnośne zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego powinny zatem zostać ujęte w wykazie zawartym w załączniku do wspomnianej decyzji w odniesieniu do tych krajów trzecich.

(4) Kostaryka, obecnie nieujęta w wykazie w załączniku do decyzji 2004/432/WE, przedstawiła Komisji plan kontroli pozostałości w odniesieniu do produktów akwakultury. Ocena tego planu oraz dodatkowe informacje otrzymane przez Komisję zapewniają wystarczające gwarancje dotyczące kontroli pozostałości w tym kraju trzecim w odniesieniu do produktów akwakultury. W związku z tym produkty akwakultury powinny zostać ujęte w wykazie zawartym w załączniku do tej decyzji w odniesieniu do Kostaryki.

(5) Republika Południowej Afryki została skreślona z załącznika do decyzji 2004/432/WE, zmienionej decyzją Komisji 2008/105/WE [3], w odniesieniu do niektórych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego. Jednak w wyniku przedstawienia wystarczających gwarancji pozycje dotyczące Republiki Południowej Afryki, odnoszące się do zwierząt łownych oraz zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, w tym strusi, zostały zachowane. Wymienione państwo trzecie wykazało, że plan kontroli pozostałości na lata 2007/2008 jest realizowany w odniesieniu do strusi, natomiast ponownie nie dostarczyło dowodów na realizację planu w odniesieniu do zwierząt łownych oraz zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka innych niż strusie. W związku z tym wpisy dotyczące odnośnych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego powinny zostać skreślone z wykazu zawartego w załączniku do tej decyzji w odniesieniu do Republiki Południowej Afryki.

(6) W toku inspekcji przeprowadzonych przez Biuro ds. Żywności i Weterynarii w Republice Mołdowy wykryto poważne mankamenty w zakresie realizacji planu kontroli pozostałości w odniesieniu do miodu. W związku z tym należy skreślić odnośny wpis dotyczący Republiki Mołdowy w wykazie zawartym w załączniku do decyzji, o której mowa. Organy tego kraju trzeciego zostały o tym odpowiednio powiadomione.

(7) Należy wprowadzić okres przejściowy obejmujący wysyłki zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzące z Republiki Południowej Afryki i Republiki Mołdowy, wysłane z tych krajów trzecich do Wspólnoty przed datą stosowania niniejszej decyzji, w celu uwzględnienia czasu potrzebnego na ich dotarcie do Wspólnoty oraz w celu uniknięcia zakłóceń w handlu.

(8) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2004/432/WE.

([1]) Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/104/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 352).

([2]) Dz.U. L 154 z 30.4.2004, s. 44. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2008/222/WE (Dz.U. L 70 z 14.3.2008, s. 17).

([3]) Dz.U. L 38 z 13.2.2008, s. 9.

(9) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik do decyzji 2004/432/WE zastępuje się tekstem załącznika do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Zmian wykazu zawartego w załączniku do decyzji 2004/432/WE, wprowadzanych niniejszą decyzją, nie stosuje się do wysyłek zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Republiki Południowej Afryki i Republiki Mołdowy, o ile importer takich zwierząt i produktów jest w stanie wykazać, że zostały one wysłane odpowiednio z Republiki Południowej Afryki lub Republiki Mołdowy i były w drodze do Wspólnoty przed datą stosowania niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 czerwca 2008 r.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 2 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Kod ISO2	Kraj	Bydło	Owce/kozy	Trzoda chlewna	Konie	Drób	Akwakultura	Mleko	Jaja	Króliki	Zwierzęta łowne	Zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka	Miód
AD	Andora (1)	X	X		X								
AE	Zjednoczone Emiraty Arabskie						X						
AL	Albania		X				X		X				
AN	Antyle Niderlandzkie							X (2)					
AR	Argentyna	X	X		X	X	X	X	X	X	X	X	X
AU	Australia	X	X		X		X	X			X	X	X
BA	Bośnia i Hercegowina						X						
BD	Bangladesz						X						
BR	Brazylia	X			X	X	X						X
BW	Botswana	X										X	
BY	Białoruś				X (3)		X	X	X				
BZ	Belize						X						
CA	Kanada	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
CH	Szwajcaria	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
CL	Chile	X	X (4)	X		X	X	X			X		X
CN	Chiny					X	X			X			X
CO	Kolumbia						X						
CR	Kostaryka						X						
CU	Kuba						X						X
EC	Ekwador						X						
ET	Etiopia												X
FK	Falklandy	X	X										
FO	Wyspy Owcze						X						

Kod ISO2	Kraj	Bydło	Owce/kozy	Trzoda chlewna	Konie	Drób	Akwakultura	Mleko	Jaja	Króliki	Zwierzęta łowne	Zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka	Miód
GL	Grenlandia		X								X	X	
GM	Gambia						X						
GT	Gwatemala						X						X
HK	Hongkong					X (5)	X (5)						
HN	Honduras						X						
HR	Chorwacja	X	X	X	X (6)	X	X	X	X	X	X	X	X
ID	Indonezja						X						
IL	Izrael					X	X	X	X				X
IN	Indie						X	X	X				X
IS	Islandia	X	X	X	X		X	X				X (2)	
IR	Iran (Islamska Republika Iranu)						X						
JM	Jamajka						X						X
JP	Japonia						X						
KG	Kirgistan												X
KR	Korea (Republika Korei)						X						
LK	Sri Lanka						X						
MA	Maroko						X						
ME	Czarnogóra (5)	X	X	X	X (3)								X
MG	Madagaskar						X						
MK	Była Jugosłowiańska Republika Macedonii (6)	X	X		X (3)			X					
MU	Mauritius					X (2)	X						
MX	Meksyk				X		X		X				X
MY	Malezja					X (7)	X						
MZ	Mozambik						X						
NA	Namibia	X	X								X	X	

Kod ISO2	Kraj	Bydło	Owce/kozy	Trzoda chlewna	Konie	Drób	Akwakultura	Mleko	Jaja	Króliki	Zwierzęta łowne	Zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka	Miód
NC	Nowa Kaledonia	X					X				X	X	X
NI	Nikaragua						X						X
NZ	Nowa Zelandia	X	X		X		X	X			X	X	X
PA	Panama						X						
PE	Peru					X	X						
PH	Filipiny						X						
PN	Pitcairn												X
PY	Paragwaj	X											
RS	Serbia ([8])	X	X	X	X ([3])	X	X	X	X		X		X
RU	Federacja Rosyjska	X	X	X	X ([3])	X		X	X			X ([9])	X
SA	Arabia Saudyjska						X						
SC	Seszele						X						
SG	Singapur	X ([2])	X ([2])	X ([2])		X ([2])	X ([2])	X ([2])					
SM	San Marino ([10])	X		X									X
SR	Surinam						X						
SV	Salwador												X
SZ	Suazi	X											
TH	Tajlandia					X	X						X
TN	Tunezja					X	X				X		
TR	Turcja					X	X	X					X
TW	Tajwan						X						X
TZ	Tanzania (Zjednoczona Republika Tanzanii)						X						X
UA	Ukraina							X	X				X
UG	Uganda												X
US	Stany Zjednoczone	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
UY	Urugwaj	X	X		X		X	X		X	X	X	X

Kod ISO2	Kraj	Bydło	Owce/kozy	Trzoda chlewna	Konie	Drób	Akwakultura	Mleko	Jaja	Króliki	Zwierzęta łowne	Zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka	Miód
VE	Wenezuela						X						
VN	Wietnam						X						
YT	Majotta						X						
ZA	Republika Południowej Afryki										X ([11])	X ([11])	
ZM	Zambia												X
ZW	Zimbabwe						X					X	

([1]) Wstępny plan w zakresie kontroli pozostałości zatwierdzony przez podgrupę weterynaryjną WE-Andora (zgodnie z decyzją nr 2/1999 Wspólnego Komitetu WE-Andora z dnia 22 grudnia 1999 r. (Dz.U. L 31 z 5.2.2000, s. 84)).
([2]) Kraje trzecie wykorzystujące jedynie surowce z innych zatwierdzonych krajów trzecich do produkcji żywności.
([3]) Wywóz żywych koni rzeźnych (wyłącznie zwierząt przeznaczonych do produkcji żywności).
([4]) Tylko owce.
([5]) Sytuacja tymczasowa w oczekiwaniu na dalsze informacje dotyczące pozostałości.
([6]) Była Jugosłowiańska Republika Macedonii; kod tymczasowy, nieprzesądzający w żaden sposób o ostatecznej nazwie kraju, która jest obecnie przedmiotem dyskusji w Organizacji Narodów Zjednoczonych.
([7]) Wyłącznie część położona na Półwyspie Malajskim (zachodnia Malezja).
([8]) Z wyjątkiem Kosowa zgodnie z jego definicją w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244 z dnia 10 czerwca 1999 r.
([9]) Dotyczy wyłącznie reniferów z regionów murmańskiego i jamalsko-nienieckiego.
([10]) Plan kontroli zatwierdzony zgodnie z decyzją nr 1/94 Komitetu Współpracy WE-San Marino z dnia 28 czerwca 1994 r. (Dz.U. L 238 z 13.9.1994, s. 25).
([11]) Wyłącznie strusie."